

תיכון אול סיינטס

אלבירה שבור

ל. ג'יי. שן

סופרת רבי המכר שכבשו את המקום ה-1 באמזון

א' ז'י"ו. שן

אביר שבור

מאנגלית: טל לוי-עסקרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ל'. ג'יי. שן
אביר שבור

L. J. SHEN
BROKEN KNIGHT

Copyright © 2019. BROKEN KNIGHT by L.J. Shen

עורכות ראשיות: ורד רוזה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: יפעת קלוגר
קריאה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

כל דמיון לאנשים ולדברים אמיתיים חיים או מתים, מקומיים או ארעיים, הינו מקרי לחלוטין.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-862 ISBN

לבטי ולוונסה וי, שתי נשים מוכשרות שאני מעריצה,
ולכל ה'לונות' של העולם.

לא כל סיפורי האהבה נכתבים באותה צורה. בשלנו היו פרקים
קרועים, פסקאות חסרות, וסוף מרמתוק.

לונה רקסרות' היא פרח הקיר האהוב ביותר על כולם.

מתוקה.

אכפתית.

נדיבה.

שקטה.

מזויפת.

מתחת לחזות הנערית הכנועה שכולם אוהבים (אך מרחמים עליה),
נמצאת נערה שיודעת בדיוק מה ואת מי היא רוצה – קרי, הנער מבית
העץ שלימד אותה איך לקלל בשפת הסימנים.
שלימד אותה איך לצחוק.

לחיות.

לאהוב.

נייט קול הוא כוכב הפוטבול האהוב על כולם.

מהמם.

ספורטאי.

מחוספס.

פופולרי.

שקרן.

מחולל המהומות הנועז הזה יכול להכניס אותך להיריון רק עם המבט
שלו, אך הוא רואה אך ורק את הנערה שגרה מולו: לונה.
אך לונה אינה מי שהיא הייתה בעבר. היא לא זקוקה להגנה שלו יותר.
כשהחיים זורקים כדור מסובב לעבר נער הזהב של 'אול סיינטס', הוא
נאלץ להבין שלא כל האבירים גיבורים.
לפעמים, סיפורי האהבה הכי גדולים נולדים מתוך טרגדיה.

”מישהו שאהבתי פעם נתן לי קופסה מלאה חשכה.
נדרשו לי שנים להבין שגם זו הייתה מתנה.”
— מרי אוליבר

שיר הנושא

"Dream On" – Aerosmith

רשימת השמעה

"Enjoy the Silence" – Depeche Mode

"Just My Type" – The Vamps

"Who Do You Love?" – The Chainsmokers feat. Five Seconds
of Summer

"I Wanna Be Adored" – The Stone Roses

"Beautiful" – Bazzi feat. Camilla Cabello

"Fix You" – Coldplay

"I Will Follow You into the Dark" – Death Cab for Cutie

"The Drugs Don't Work" – The Verve

"I Predict a Riot" – Kaiser Chiefs

פרק 1

נייט, 9; לונה, 10

וייט

הכנסתי אגרוף בעץ האלון, והרגשתי את הצריבה המוכרת של פצע טרי כשפרקי אצבעותיי צרבו ודיממו.

דימום עזר לי לנשום טוב יותר. אני לא יודע למה הם התכוונו, אך זה גרם לאימא לבכות בחדר האמבטיה שלה כשהיא חשבה שאף אחד לא יכול לשמוע. בכל פעם שהיא הסתכלה על פרקי אצבעותיי הפצועות, הדמעות החלו לזרום. כך גם זכיתי לנסוע בכל שבוע אל האיש בחליפה שרצה שאדבר על רגשות.

האוזניות שלי חסמו את רעשי הציפורים, הצרצרים והעלים היבשים שנמחצו תחת רגליי. העולם היה מקום מחורבן. נמאס לי להקשיב לרעשים בו. *Break Stuff* של להקת Limp Bizkit היה המנון ההרס שלי. פרד דרסט אולי נראה כמו שק אשכים עם כובע בייסבול על הראש, אבל הוא צדק.

בום.

בום.

בום.

רוב הילדים אהבו ללכת מכות זה עם זה. אבל לא אני. רציתי לפגוע רק בעצמי. כי כשהגוף שלי כאב, הלב שלי לא כאב. חשבון פשוט, ועסקה די טובה.

אצטרובל נחת על ראשי. הרמתי את עיניי ומצמצמתי. השכנה המטומטמת שלי, לונה, ישבה מחוץ לבית העץ שלנו, הקפיצה עוד אצטרובל בידה ונדנדה את רגליה הדקות כקיסמים מהענף העבה.

"למה עשית את זה?" הורדתי את האוזניות מהאוזניים. היא הנידה בראשה, מסמנת לי לעלות מעלה. לא זותי. היא נופפה לעברי שאעלה.

"לא." ניסיתי להעלות ליחה, וירקתי לצד. היא הרימה גבה, הדרך שלה לשאול מה הבעיה שלי. לונה הייתה חטטנית, אך רק כלפיי. זה היה מחורבן.

"והן גנב את האופניים שלי," הכרזתי. הייתי קורע במכות את החבר הכי טוב שלי כביכול, ווהן, אם לא הייתי בטוח כל כך שאהרוג אותו בטעות. הוא אמר שהוא רוצה שאצא מדעתי. "תוציא את זה מהמערכת שלך." אלוהים יודע מה זה אומר. מה זה מערכת? מה הוא ידע על שלי? על כעס? החיים שלו היו מושלמים. ההורים שלו היו בריאים. לא היה לו אפילו אח קטן מעצבן, כמו לב.

לונה זרקה את האצטרובל השני. הפעם תפסתי אותו, הנפתי את הזרוע כמו שחקן בייסבול, וזרקתי אותו חזרה עליה, החטאתי בכוונה.

"אמרתי לא." היא שלפה אצטרובל שלישי (היא שמרה ערמה בבית העץ למקרה שפולשים ינסו להיכנס, מה שלא קרה מעולם למען האמת). ועשתה הצגה שלמה כשזרקה אותו עליי.

נשברתי לבסוף. "את כזו מטומטמת!" היא מצמצמה לעברי.

"תפסיקי להסתכל עליי ככה!" עוד מצמוץ.

“לעזאזל עם זה, לונה!”

לא היה אכפת לי ממה שוהן אמר. אף פעם לא ארצה לנשק את הילדה הזו. שאלוהים יעזור לי אם היא אי פעם תבקש.

טיפסתי על נדנדת הצמיג והמשכתי מעלה לבית העץ הקטנטן שלנו. ווהן חשב שהוא מגניב מדי בשביל בתי עץ. יופי. זה היה עוד דבר אחד של לונה ושלי שהוא לא היה חלק ממנו.

לונה קפצה מהענף. היא התגלגלה על האדמה, הזדקפה כמו נינג'ה וניקתה את עצמה בחיוך מרוצה. ואז החלה לרוץ לעבר השכונה שלנו. מהר.

“לאן את הולכת?” צעקתי כאילו שהיא תענה.

צפיתי בגבה נעלם לנקודה. תמיד התעצבתי כשראיתי אותה הולכת.

כל הדבר הזה היה מטומטם כל כך, גם ככה. לא הכרתי אף אחד שיכול לשכנע את ווהן לעשות משהו. לונה לא הייתה יכולה אפילו לדבר, נקודה. ונוסף על כך, לא הייתי זקוק לעזרתה. אני אתרחק ממנו, כי אם לא, ידעתי שהוא ישיג את מה שהוא רוצה ממני – ללכת מכות. לא הייתי כמוהו. לעצבן את ההורים שלי לא הייתה המטרה שלי בחיים.

זמן־מה לאחר מכן, לונה חזרה, רוכבת על האופניים שלי. קמתי, וגוננתי על עיניי מהשמש השוקעת. היא תמיד זרחה בחזוקה כשהאוקיינוס עמד לבלוע אותה.

לונה נופפה לי לרדת.

זרקתי אצטרובל על כתפה בתגובה. “רקסרות.”

מה? הגבה המורמת שלה אמרה. היא הייתה יכולה להגיד לי אלף דברים רק עם הגבות שלה, הילדה הזו. לפעמים התחשק לי לגלח לה אותן רק כדי לעצבן אותה.

“אני תמיד נוקם. תזכרי את זה, הא?”

כן, עינייה התגלגלו בדרמטיות.

“עכשיו, בואי תעלי.”

היא נופפה לעבר האופניים שלי, ורקעה ברגלה.

"תשאירי שם את האופניים המטומטמים."

הצטופפנו בתוך בית העץ. במקום להורות לה, כמו שידעתי שאני צריך, שלפתי את הדפים שהדפסתי מוקדם יותר וסידרתי אותם על רצפת העץ בינינו. המצח שלה ושלי נדבקו יחד מזיעה חמה כששנינו הסתכלנו מטה. לימדתי אותה קללות בשפת הסימנים – דברים שאבא שלה והמטפל לא יעשו בחיים.

"כתוב פה שכדי להגיד זין מרימים את האצבע בצורת ז' וטופחים על האף," חיקיתי את התמונה על אחד הדפים, ואז הפכתי אותה. "אוי, תראי. אם את רוצה להגיד לך תודיין, את יכולה להרים את האצבע האמצעית שלך מול מישהו ולשרבב שפתיים. נוח מאוד."

לא הסתכלתי עליה אך הרגשתי את המצח שלה נח על שלי. לונה הייתה בת, אבל היא עדיין הייתה מגניבה. החיסרון היחיד היה שלפעמים היא שאלה יותר מדי שאלות עם העיניים שלה. אימא אמרה שזה מפני שללונה אכפת ממני. לא שהתכוונתי להורות בזה, אבל גם לי היה אכפת ממנה.

היא טפחה על כתפי. העברתי עוד דף.

"לנוף בכף יד פתוחה על הסנטר מהצד, קדימה ואחורה, אומר זונה. בחיי, אבא שלך יהרוג אותי אם הוא אי פעם יגלה שלימדתי אותך את זה."

היא טפחה על כתפי חזק יותר, וחפרה בציפורן שלה לתוך העור שלי.

הרמתי את העיניים, באמצע הקריאה. "מה קורה?"

"אתה בסדר?" היא שאלה בשפת הסימנים.

היא לא השתמשה בשפת הסימנים לעיתים קרובות. לונה לא רצתה לדבר. לא בשפת הסימנים, ולא בכלל. היא יכולה לדבר. טכנית, אני מתכוון. לא שאי פעם שמעתי אותה אומרת משהו. אבל זה מה שההורים שלנו אמרו – שזה לא היה קשור לקול שלה. זה היה קשור לעולם.

הבנתי את זה. גם אני שנאתי את העולם.

פשוט שנאנו אותו בצורה שונה.

משכתי כתפיים. "בטח."

"חברים לא נותנים לחברים להתעצבן מדברים קטנים," היא אמרה בשפת הסימנים.

וואו. משפט שלם. זה היה חדש.

לא הבנתי מה המטרה של דיבור בשפת הסימנים אם היא תכננה לא לדבר בכלל, אבל לא רציתי לגרום לה להרגיש רע וכאלה.

"לא אכפת לי מהאופניים." הורדתי את הודף וזזתי לעבר הענף שלנו, כדי לעזוב. היא באה אחריי, והתיישבה לידי. לא אהבתי אפילו לרכוב על האופניים שלי. זה היה אכזרי כלפי הביצים שלי ושעמם את שאר הגוף שלי. רכבתי עליהם רק כדי שאוכל לבלות עם לונה. בגללה גם צבעתי. תיעבתי לצבוע.

היא הטתה את ראשה לצד. שאלה.

"אימא בבית חולים שוב." הרמתי אצטרובל וזרקתי אותו על השמש השוקעת, מעבר לקצה ההר שעליו בית העץ שלנו עמד. תהיתי אם האצטרובל הצליח להגיע לאוקיינוס, אם היה לו רטוב וקר עכשיו. אם הוא שנא אותי.

לונה הניחה את ידה על ידי, והסתכלה מטה על כפות ידינו. הן היו באותו גודל, שלה חומות, ושלי לבנות כמו שלג צח.

"אני בסדר." משכתי באפי, ובחרתי עוד אצטרובל. "זה בסדר."

"אני שונאת את המילה הזו. בסדר," לונה סימנה בשפת הסימנים.

"זה לא טוב. זה לא רע. זה כלום."

היא הרכינה את הראש ואחזה בידי, לחצה עליה. המגע שלה היה חם ודביק. די מגעיל. לפני כמה שבועות, ווהן סיפר לי שהוא רוצה לנשק את קארה הנטינג. לא יכולתי לדמיין אפילו לגעת בילדה כזו. לונה הניחה את ידי על ליבה.

גלגלתי עיניים, במבוכה. "אני יודע. את פה בשבילי."

היא הנידה בראשה ולחצה על ידי חזק יותר. העוצמה במבטה הבהילה אותי. "תמיד. בכל זמן. לנצח," היא סימנה.

נשמתי את המילים שלה. רציתי לרסק את האופניים המטומטמים שלי על פניו המטומטמות של ווהן, ואז לברוח. ואז למות. רציתי

למות בחולות שוממים, להתמוסס לאבק, לתת לרוח לשאת אותי לשום מקום ולכל מקום.

רציתי למות במקום אימא. הייתי די חסר תועלת. אבל אנשים רבים כל כך היו תלויים באימא.

אבא.

לב.

אני.

אני.

לונה הצביעה על השמש מולנו.

"שקיעה?" נאנחתי.

היא החמיצה פנים.

"חוף הים?"

היא הנירה בראשה, וגלגלה עיניים.

"השמש תזרח שוב מחר, " היא סימנה.

היא נשענה קדימה. לרגע אחד, חשבתי שהיא עומדת לקפוץ. היא הוציאה סיכת ביטחון מנעלי הוואנס המשובצות שלה וניקבה את קצה האצבע המורה שלה. בלי מילים, היא לקחה את ידי וניקבה גם את האצבע שלי. היא הצמידה אותן זו אל זו, ובהיתי בהן כשהדם התערבב.

היא חייכה. השיניים שלה לא היו ישרות. קצת מחודדות. לא מושלמות.

עם הדם שלנו, היא כתבה את המילים הכול או כלום על הצד האחורי של כף ידי, כשהיא מתעלמת מהמצב של פרקי אצבעותי.

חשבתי על האופניים שהיא החזירה בשבילי וחייכתי.

היא משכה אותי לחיבוק. שקעתי לתוך זרועותיה.

לא רציתי לנשק אותה.

רציתי לפתוח את העור שלי ולהכניס אותה לתוכי.

להסתיר אותה מהעולם ושהיא תהיה רק שלי.

נייט, 12; לונה, 13

לונה

קראו לי על שמו של הירח.

אבא אמר שהייתי יצור שמנמן ומושלם. אור שנולד לתוך החשכה. ילדה שאימי לא רצתה ולא ידעה מה לעשות איתה. הוא אמר שלמרות זאת – או אולי הודות לכך – הייתי היצור היפיפה והמרתק ביותר שהוא ראה אי פעם.

"הלב שלי נשבר, לא מפני שהייתי עצוב, אלא כי הוא גדל כל כך כשראיתי אותך, עד שהייתי צריך עוד מקום בתוכו." הוא אמר לי פעם.

הוא אמר הרבה דברים כדי לגרום לי להרגיש אהובה. היו לו כהחלט סיבות טובות לכך.

אימא שלי עזבה אותנו עוד לפני שמלאו לי שנתיים. לאורך השנים, דמותה חזרה לדפוק על דלתות מוחי בכל פעם שהכי פחות ציפיתי לזה – היא פרצה אל שערי מוחי עם צבא של זיכרונות ותמונות חבויות שלא הייתי אמורה למצוא מעולם. הצחוק שלה – הצחוק ההוא שלא הצלחתי אף פעם לא לשמוע, לא משנה כמה ניסיתי – התגלגל במורד עורי כמו לשונות של אש.

מה שהחריף את הכול עוד יותר, היה העובדה שידעתי שהיא בחיים. היא חיה איפשהו תחת אותם שמיים, נשמה את אותו האוויר. אולי בברזיל, ארץ הלידה שלה. זה לא באמת היה משנה, כי בכל מקום שבו היא הייתה, היא לא הייתה איתי. ובפעם היחידה שהיא חזרה בשבילי, היא רק רצתה כסף.

הייתי בת חמש כשזה קרה – בערך בתקופה שבה אבא פגש את אדי, האימא החורגת שלי. ואל, אימא שלי, תבעה משמורת משותפת ומספיק מזונות כדי לממן מדינה קטנה. כשהיא הבינה שלא עמדתי לגרום לה להתעשר, היא הבריזה שוב.

באותו שלב, הפכתי את ההתגנבות למטבח בלילה להרגל, שם

אבא ואדי ניהלו את כל השיחות החשובות שלהם. הם מעולם לא הבחינו בי. שכללתי לכדי שלמות את האומנות שבלהיות בלתי נראית מהרגע שבו ואל הפסיקה לראות אותי.
 "אני לא רוצה שהיא תתקרב בכלל לילדה שלי," אמר אבא בחירוק שיניים.

"גם אני לא," ענתה אדי.

ליבי התמוסס לעיסה חמימה.

"אבל אם היא תחזור, נצטרך לשקול את זה."

"מה אם היא תפגע בה?"

"ומה אם היא תשלים איתה?"

הניסיון לימד אותי שזמן היה טוב בשני דברים: להחלים ולהרוג. חיכיתי לחלק של ההחלמה שיגיע מדי יום. כרעתי על ברכיי על כריות התחרה שמתחת לאדן החלון שלי ופתחתי אותו, והתפללתי שהרוח תעיף מפה את כל הזיכרונות ממנה.

לא יכולתי לשנוא את ולנסיאנה וסקווד, האישה שארזה את הדברים שלה מול העריסה שלי בזמן שבכיתי, התחננתי, וצרחתי שלא תלך, והיא עזבה בכל זאת.

זכרתי את הסצנה בצורה ברורה ומחליאה. אומרים שהזיכרון המוקדם ביותר שלך לא יכול להיות לפני גיל שנתיים, אך יש לי זיכרון צילומי, איי קיו של 155, ומוח שעבר מספיק בחינות כדי לדעת, שלטוב או לרע, אני זוכרת הכול.

כל דבר רע.

כל דבר טוב.

ואת כל מה שביניהם.

אז הזיכרון היה עדיין טרי בראשי. הנחישות שנצצה בעיני הצהובות-חומות המלוכסנות. הזיעה הקרה שהצטברה תחת זרועותיי השמנמנות. שברתי את הראש בחיפוש אחר המילים, וכשמצאתי אותן לבסוף, צרחתי חזק ככל שיכולתי.

"אימא! בבקשה! לא!"

היא נעצרה בדלת, ופרקי אצבעותיה הלבינו מאחיזתה החזקה

במשקוף, היא לא לקחה שום סיכון למקרה שמשהו יגרום לה להסתובב ולהחזיק אותי. אני זוכרת איך לא העזתי למצמץ, פחדתי מדי שהיא תיעלם אם אעצום את עיניי.

ואז, לשבריר שנייה, האינסטינקטים האימהיים שלה ניצחו, והיא כן הסתובבה לעברי.

פניה התעוותו, פיה נפער, ולשונה עברה על האודם האדום־כהה שלה. היא עמדה להגיד משהו, אך בסופו של דבר רק הנידה בראשה ועזבה. הרדיו ניגן נעימה מלנכולית. ואל הקשיבה לרדיו לעיתים קרובות כדי להטביע את הרעש של הבכי שלי. ההורים שלי לא חיו יחד, אך חלקו משמורת משותפת. לאחר שוואל לא ענתה לשיחות הטלפון הרבות של אבא, הוא מצא אותי כמה שעות לאחר מכן בתוך הלול שלי, עם החיתול שלי מלא כל כך שהוא שקל יותר מהגוף הקטנטן שלי.

לא בכיתי. כבר לא.

לא כשהוא הרים אותי.

לא כשהוא לקח אותי לחדר מיון לבדיקה מקיפה.

לא כשהוא דיבר אליי בשקט, נישק אותי וכרבל אותי.

לא כשדמעות חמות זלגו בשקט במורד לחייו והוא התחנן שאשמיע קול.

בכלל לא.

מאז אותו יום, הפכתי למה שקוראים לו אילמת מבחירה. זה אומר שאני יכולה לדבר, אך אני בוחרת שלא. מה שהיה כמוכן טיפשי למדי, כי לא רציתי להיות שונה. פשוט הייתי. העובדה שלא דיברתי לא הייתה מתוך בחירה כמו מתוך פוביה. אבחנו אותי כסובלת מפחד חברתי קיצוני ונפגשתי עם פסיכולוג פעם בשבועיים מאז שהייתי תינוקת. בדרך כלל, אילמות סלקטיבית אומרת שאדם יכול לדבר במצבים מסוימים כשהוא מרגיש נוח. אני לא.

הנעימה חסרת השם ברדיו באותו יום נצרכה במוחי כמו צלקת גסה. עכשיו, השיר התנגן ברדיו, ותקף אותי שוב.

ישבתי ברכב עם אדי, האימא החורגת שלי. גשם הכה על חלונות

הפורש קאיין הלכנה שלה. שדרן הרדיו הכריז על *Enjoy the Silence* של להקת Depeche Mode. פי התייבש מהאירוניה – אותו הפה שסירב לדבר בלי שום סיבה חוץ מהעובדה שכאשר הגיתי מילים בקול, הן לא היו מספיק חשובות בשביל אימא שלי. אני לא הייתי מספיק חשובה.

וכשהמוזיקה התנגנה, רציתי לזחול מתוך העור שלי ולהיעלם באוויר. להשליך את עצמי מתוך הרכב. לברוח מקליפורניה. לעזוב את אדי ואת אבא ואת רייסר, אחי התינוק, מאחור – פשוט לברוח וללכת למקום אחר. כל מקום אחר. מקום שבו אנשים לא יצביעו וירחמו עליי. מקום שבו לא אהיה יצור מוזר השייך לקרקס.

"אלוהים אדירים, כבר עברו עשר שנים. היא לא יכולה, כאילו, להתגבר על זה?"

"אולי זה לא קשור לאימא. ראית את האבא? מסתובב עם הפילגש

הצעירה שלו..."

"היא תמיד הייתה מוזרה, הילדה. יפה, אבל מוזרה."

רציתי לשקוע בתוך הברידות, לשחות בידיעה שאימא שלי הסתכלה בעיניי והחליטה שאני לא מספיקה לה. לטבוע בתוך העצב. שיניחו לי לנפשי.

כשהושטתי יד לכבות את הרדיו, אדי שרבעה שפתיים. "אבל זה השיר האהוב עליי!"

ברור שזה היה. ברור.

הכיתי על החלון שלי בכף יד פתוחה, ופלטתי יבבה מטלטלת. הצטמררתי קשות מהצליל הלא מוכר של קולי. אדי, מאחורי ההגה, העבירה אליי את מבטה במהירות, ופיה היה עדיין מעוקל באותו חיוך קטן שתמיד ריחף על שפתייה, כמו זרועות פתוחות שמציעות חיבוק.

"אבא שלך גדל על Depeche Mode. זו אחת הלהקות הכי אהובות עליו," היא הסבירה, ניסתה להסיח את דעתי מההתמוטטות שכנראה עברתי.

הכיתי בחלון הנוסע חזק יותר, ובעטתי בתיק הגב שלי שהיה זרוק לרגליי. השיר כמו חדר לי לתוך הגוף, הזדחל לי לתוך הוורידים.

רצייתי לצאת. הייתי חייבת לצאת משם. פנינו לעבר האחווה היס-
תיכונית שלנו, אך זה לא היה מספיק מהר. לא יכולתי שלא לשמוע
את השיר. לא לראות את ולנסיאנה עוזבת. לא להרגיש את אותו
חור ענק וריק בליבי שאימי הביולוגית הרחיבה באגרופה בכל פעם
שנזכרתי בה.

אדי כיבתה את הרדיו באותו רגע שפתחתי את הדלת, ויצאתי
מהרכב המָאָט. קפצתי מעל שלולית ואז רצתי לעבר הבית.
דלת הגראז' החלה לעלות כשברק פילח את השמיים, קרע
אותם לשניים, והזמין עוד גשם זועם. שמעתי את זעקותיה של אדי
דרך החלון הפתוח שלה, אך הן נבלעו בסערה הדרום-קליפורנית
הנדידה. גשם נספג בגרביי, והכביד על רגליי, וכפות רגליי שרפו
מהריצה כשלקחתי את האופניים שלי מהגראז', עליתי עליהם וטסתי
לעבר הכביש. אדי חנתה, ויצאה המומה מהרכב. היא רדפה אחריי
וקראה בשמי.

דיוושותי מהר, והתחלתי להתרחק מהרחוב ללא מוצא... חלפתי
על פני הבית של משפחת פלוהיל... והאחוזה של משפחת ספנסר
החשיכה את השביל שלפניי עם גודלה המאיים. הבית של משפחת
קול, שהיה הכי אהוב עליי, היה ממוקם בין הבית שלי לבית של
משפחת פלוהיל.

"לונה!" קולו של נייט הדהד מאחורי גבי.

לא הופתעתי אפילו.

החלונות של חדרי השינה שלנו היו זה מול זה, ותמיד השארנו את
הווילונות פתוחים. כשלא הייתי בחדר שלי, נייט חיפש אותי בדרך
כלל. והפוך.

היה קשה יותר להתעלם מנייט מאשר מאימי החורגת, ולא מפני
שלא אהבתי את אדי. אהבתי. אהבתי אותה בעזות שרק ילדה לא-
ביולוגית יכולה להרגיש – אהבה רעבה ועמוקה, רק טובה יותר, משום
שהיא הייתה מהולה בהכרת תודה ויראה.

נייט לא היה בדיוק כמו אח, אך הוא גם לא היה בדיוק משפחה.
הוא הדביק לי פלסטרים על הברכיים הפצועות וגירש את הבריונים

כשהם הקניטו אותי, אפילו אם הם היו פי שניים מגודלו. הוא העניק לי שיחות עידוד לפני שידעתי מה הן ושהייתי זקוקה להן. הדבר הרע היחיד בנייט היה שהרגשתי כאילו שהוא החזיק בחתיכה מליבי כבת ערובה. תמיד תהיתי איפה הוא. שלומו היה קשור בשלומי. וכשטסתי במורד הגבעה על האופניים שלי, לעבר שערי הברזל היצוק השחורים שהקיפו את השכונה העשירה שלנו, תהיתי אם גם הוא הרגיש את אותו חוט בלתי נראה שחיבר בינינו. אם הוא רדף אחריי כי משכתי את אותו החוט. כי זה כאב כשאחד מאיתנו התרחק מדי.

"היי! היי! היי!" נייט צרח מאחורי גבי.

אדי השיגה אותו. נשמע שהם התווכחו.

"אני ארגיע אותה."

"אבל נייט..."

"אני יודע מה היא צריכה."

"אתה לא, מתוק, אתה רק ילד."

"ואת רק מבוגרת. לכי כבר!"

נייט לא פחד להתעמת עם מבוגרים. אני צייתי לחוקים. כל עוד לא ציפו ממני להגות מילים, עשיתי הכול לפי הספר – מלהיות תלמידה מצטיינת ועד עזרה לזרים. הרמתי זבל מהרחוב, אפילו שהוא לא היה שלי, ותרמתי חלק מהמתנות שלי בכל חג מולד לאלה שבאמת היו זקוקים להן.

אך המניעים שלי לא היו טהורים. תמיד הרגשתי פחות שווה, אז ניסיתי להיות יותר ממה שהייתי. דריה פולוהיל, עוד שכנה בגילי, קראה לי לונגה הקדושה.

היא לא טעתה. שיחקתי את תפקיד הקדושה, כי ואל גרמה לי להרגיש כמו חוטאת.

דיווושתי מהר יותר. גשם זלעפות ירד, והפך לברד שנחת על העור שלי עם הזעם המקפיא שלו. מצמצתי, ועברתי דרך השערים של השכונה.

הכול קרה כל כך מהר: אורות צהובים סנוורו אותי. מתכת חמה התחככה ברגלי כשהרכב ניסה לפנות לכיוון השני. צפצוף מחריש.

הרגשתי דבר-מה מושך אותי אחורה מהצוואר של ז'קט הצמר שלי בכוח שכמעט חנק אותי, ולפני שידעתי מה קורה, נפלתי לתוך שלולית בצד הכביש.

ובאותו רגע, רעש האופניים המתפוצצים צלצל באוזניי. הרכב ריסק אותם לחתיכות. המושב עף סנטימטרים ספורים מראשי, והמסגרת החליקה לכיוון השני. הפנים שלי פגעו בבטון. אבק, בוץ רטוב ודם מילאו את פי. השתעלתי, והתגלגלתי ונלחמתי במה שהרגשתי כמו משקל העולם על גופי, עד שגיליתי שנייט יושב על המותניים שלי. הרכב סטה לקצה הכביש, עשה פניית פרסה חדה וחלף שוב על פני השערים של השכונה. הברד היה חזק כל כך שלא יכולתי אפילו לראות את הצורה של הרכב, שלא נדבר על לוחית הזיהוי.

"חתיכת חרא!" נייט צרח על הרכב בפראות שגרמה לריאות שלי לשרוף בשבילו. "תירקב בגיהנום!"

מצמצתי, וניסיתי לפענח את ההבעה של נייט. אף פעם לא ראיתי אותו כך – סערה בתוך סערה. אף שנייט היה צעיר ממני בשנה, הוא נראה מבוגר יותר. במיוחד עכשיו. המצח שלו היה מכווץ, שפתיו הוורודות העסיסיות היו פעורות, והריסים השחורים שלו היו מקובצים יחד, כמו וילון עבה רטוב מהגשם. טיפה עשתה את דרכה במורד השפה התחתונה שלו, ונעלמה בתוך השקע בסנטרו, והמראה הפשוט הזה גרם לאש להתפשט בליבי.

זו הייתה הפעם הראשונה שקלטתי שהחבר הכי טוב שלי היה... ובכן, יפיפה.

טיפשי, אני יודעת, במיוחד בשל הנסיכות. הוא הציל אותי ממוות ודאי, זינק עליי כדי שלא איפגע ממכונת דוהרת, וכל מה שיכולתי לחשוב עליו לא היה ואל, או אדי, או Depeche Mode, או כמה שבריריים החיים, אלא העובדה שהילד שגדלתי איתו עמד לגדול ולהפוך לנער. נער חתיך. נער חתיך שיהיו לו דברים טובים יותר לעשות עם הזמן שלו מאשר להציל את חברת ילדותו המזרה, או ללמד אותה איך להגיד שמוק בשפת הסימנים.

חשבתי שהזיכרונות מוולנטיאנה פצעו את ליבי, אך זה היה כלום לעומת הדרך שבה הוא נקרע באלימות כשהסתכלתי על נייט, והבנתי בפעם הראשונה שהוא עומד לשבור את אותה חתיכה מהלב שלי שבה החזיק כבת ערובה. לא מרוע, לא, ובהחלט לא בכוונה. אולם זה לא היה משנה. פגע־וברח או מכת ברק – מוות היה מוות.

שיברון לב היה שיברון לב.

כאב היה כאב.

"מה, לעזאזל?" הוא צרח לי בפנים.

הוא היה קרוב כל כך שיכולתי להריח את נשימתו. סוכר ושוקו וילד. ילד. עדיין היו לי עוד כמה שנים מעטות לפני שזה יתחיל. מהופנטת, לא יכולתי אפילו לגרום לעצמי להירתע מכעסו. איך לא הבחנתי מעולם בזוויות החינניות של אפוז? בצבע של עיניו – ירוקות בוהקות עם נקודות של כחול כהה, גוון של ירוק-כחלחל בהיר שלא ראיתי לפני כן? השיפועים המלכותיים של עצמות לחייו, חדות כל כך כשהדגישו את פניו השובבות כמו בפופ־ארט בתוך מסגרת זהב של אלף־דולר?

"תעני לי, לעזאזל." הוא הוריד אגרוף לבטון שלידי פניי.

פרקי אצבעותיו היו נפוחים כמו כדורי גולף כעת. הוא החל לקלל באמת לאחרונה. לא הרבה, אבל מספיק כדי לגרום לי להירתע. בהיתי בו, בנחישות, בידיעה שהוא לעולם לא יפגע בי. הוא כרך יד סביב האגרוף הפצוע שלו ושחרר יללה מתוסכלת, ואז הנמיך את מצחו לשלי, והתנשף בחזקה. שנינו היינו חסרי נשימה, ובית החזה שלנו התרומם וצנח באותו קצב.

"למה?" קולו היה כנהימה עדינה כעת. הוא ידע שהוא לא עומד לקבל תשובה. השערות שלנו הסתבכו, והרעמה החומה שלו התערבבה עם התלתלים הכהים שלי. "למה עשית את זה?"

ניסיתי לשחרר את זרועותי מבין ירכיו שכלאו אותן, כדי שאוכל לענות בשפת הסימנים, אך הוא הצמיד את רגליו לגופי, ונעל אותי במקום.

"לא", הוא נהם, בקול נוטף איום. "תשתמשי במילים שלך. את יכולה. אני יודע שאת יכולה. אימא ואבא סיפרו לי. תגידי לי למה עשית את זה."

פתחתי את הפה, נואשת לענות על שאלתו. הוא צדק, כמובן. יכולתי לדבר. פיזית, בכל אופן. ידעתי כי לפעמים במקלחת, או כשהייתי לגמרי לבד, הייתי חוזרת על המילים שאהבתי, כדי להתאמן. רק כדי להוכיח שאני יכולה, שאני מסוגלת להגיד אותן בקול, שבחרתי לא לדבר. חזרתי על המילים, והצליל של קולי גרם לי צמרמורות קטנות של עונג במורד הגב.

ספרים ישנים.

אוויר צח (במיוחד אחרי הגשם).

לראות את הירח מסתכל עליי חזרה.

סוסי ים.

אבא.

אדי.

דייסר.

נייט.

עכשיו, בפעם הראשונה, נייט דרש ממני את המילים שלי. רציתי להגיד אותן. יותר מזה – ידעתי שהגיע לך לשמוע אותן. אך שום דבר לא יצא. פי נשאר פעור, והדבר היחיד שחלף בראשי היה, לא רק שאת טיפשה, אלא את גם נראית כזו.

"תגידי את זה." נייט ניער את כתפיי.

הברד התפוגג לגשם קל, והראייה שלי התבהרה. עיניו היו אדומות ועייפות. עייפות כל כך. עייפות בגללי. מפני שתמיד נקלעתי לצרות מטומטמות שהוא היה צריך לחלץ אותי מהן.

הוא חשב שניסיתי לפגוע בעצמי. לא ניסיתי. המשכתי לפתוח ולסגור את הפה שלי כמו דג, אך המילים סירבו לצאת. ניסיתי לשלוף אותן בכוח מהפה שלי, וליבי החל להאיץ, פעם והשתולל מאחורי הצלעות שלי.

"אההה... אני... הממממ..."

הוא קם, החל לפסוע הלוך ושוב, והעביר אצבעות בשיערו הרטוב והמלא, ומשך אותו בתסכול.

"את כזו..." הוא הניד בראשו, והניח לטיפות להתעופף לכל עבר. "כזו..."

קמתי ורצתי אליו. לא רציתי לשמוע את המשך המשפט. לא התלהבתי לגלות מה הוא חשב עליי. כי אם הוא האמין שנסעתי בכוונה לתוך הרכב, בתקווה להתנגש בו, אז ברור שהוא חשב שאני הרבה יותר דפוקה ממה שהייתי.

אחזתי בכתפו וסובבתי אותו אליי. הוא זעף.

הנדתי בראשי, בלחץ. "לא ראיתי את הרכב. נשבעת," סימנתי.

"היית יכולה למות," הוא צרח בפניי, ודפק עם פרקי אצבעותיו הפצועות מעל ליבו. "היית יכולה לעזוב אותי."

"אבל לא עזבתי." השתמשתי בידיי, בזרועותיי, באצבעותיי כדי להרגיע אותו.

שפתיי רעדו. זה היה קשור להרבה יותר מרק שנינו. זה היה קשור לרוזי, אימא שלו, גם כן. נייט לא אהב שאנשים נעלמו. אפילו לא במשך כמה ימים כדי להחלים בבית חולים.

"תודה לך," סימנתי. "הצלת אותי."

"זוכרת את תמיד, בכל זמן, לנצח? מה קרה לבולשיט הזה? איפה הצד שלך בהסכם?"

הוא חזר על ההבטחה שלי אליו לפני כל אותן שנים, וקולו נטף תיעוב. פרשתי את זרועותיי לחיבוק, והוא נכנס ביניהן, התמוסס לתוך גופי. התמוגגנו, כמו שני צבעים שונים שמתערבבים יחד למשהו ייחודי ואמיתי – גוון שרק אנחנו יכולנו לצייר.

נייט קבר את פניו בשיערי, ועצמתי עיניים בחוזקה, כשדמיינתי אותו עושה את זה עם מישהי אחרת. למרות הקור, הדם שלי רתח. שלי.

לא רק חשבתי את זה. שפתיי זזו, עיצבו את המילים. יכולתי לשמוע כמעט את המילה. חיבקתי אותו חזק יותר. "הכול או כלום," הוא לחש לתוך אוזני.

ידעתי שהוא התכוון להבטחה שלו.

וגם ידעתי כמה שזה לא הוגן, משום שלא ידעתי אם אוכל להציל אותו אם אצטרך.

אם מישהו כמו נייט יצטרך שיצילו אותו אי פעם. נייט היה ילד נורמלי. הוא דיבר. הוא היה ספורטאי, חברותי, ונטף ביטחון עצמי. אדי אמרה שהוא היה חתיך כל כך, שציידי כישרונות של דוגמנים עצרו את רוזי בקניון ודחפו לה את כרטיסי הביקור שלהם, התחננו שתיתן להם לייצג אותו. הוא היה מצחיק, מקסים, מצליח, ועשיר מעבר לחלומותיו הפרועים ביותר. העולם היה שלו לכבוש אותו, וידעתי שיום אחד הוא יעשה זאת.

התחלתי לבכות בזרועותיו. לא הייתי בכיינית. יכולתי לספור על יד אחת את מספר הפעמים שבכיתי מאז שוואל עזבה. אך לא הצלחתי לעצור את עצמי. ידעתי, באותו רגע, שלא נזכה לסוף של באושר ובעושר לנצח.

הגיע לו יותר מנערה שלא הייתה יכולה להגיד לו איך היא מרגישה. הוא היה מושלם, ואני הייתי פגומה.

"תבטיחי לי." שפתיו נגעו ברקה שלי, ונשימתו החמה גרמה לי צמרמורות בכל הגוף.

צמרמורות שהרגשתי באופן שונה – כאילו שמילאו את הבטן התחתונה שלי בלבה. להבטיח לו מה? תהיתי. הנהנתי כן בכל זאת, כי רציתי לרצות אותו, אף שהוא לא סיים את המשפט שלו. שפתיי זזו.

"אני מבטיחה. אני מבטיחה. אני מבטיחה."

אולי בגלל זה הוא לא סמך עליי.

בגלל זה הוא התגנב לחדר השינה שלי באותו לילה – וככל לילה, כשש השנים הבאות – וכרך את זרועותיו סביבי, וידא שאני באמת בסדר.

לפעמים היה לו ריח של אלכוהול.

לפעמים ריח של בחורה אחרת. ריח פירות ומתוק ושונה.

לעיתים קרובות, היה לו ריח של שיברון הלב שלי.

אך הוא תמיד וידא שאני מוגנת.

והוא תמיד עזב לפני שאבא דפק על הדלת כדי להעיר אותי. בשש השנים הבאות, לפני שהוא קפץ החוצה מהחלון שלי, נייט היה נותן לי נשיקה במצח באותה נקודה בדיוק שבה זמן קצר לאחר מכן אבא היה נותן לי נשיקת בוקר טוב, החום של שפתיו של נייט היה עדיין על עורי, וגרם לפנים שלי לקרוץ.

הייתי רואה אותו בבית הספר, וההליכה השחצנית שלו והתגובות השנונות והחדות שלו היו גורמות לבנות להוריד מגננות ותחתונים. הוא היה מעיף את רעמת השיער הכהה והמבריקה שלו כשהשוויץ בשיניו הלבנות וגומות החן העמוקות שלו.

היו שני נייט קול.

אחד היה שלי.

והשני של שאר האנשים.

ואף שהוא תמיד בילה את ההפסקה איתי, הגן עליי ללא הרף, ותמיד התייחס אליי כאל מלכה, ידעתי שהוא היה המלך של כולם, ואני מלכתי רק על חלק קטן בחייו.

לילה אחד, כשהירח היה מלא והציץ עלינו דרך החלון שלי, נייט שלי נישק את העור העדין שמתחת לאוזני.

"אור־ירח", הוא לחש. "את ממלאת את המקום הריק והחשוך – כמו הירח ששולט בשמיים. שקט. מאיר. זה לא חייב להיות כדור של להבות כדי שיבחינו בזה. זה פשוט קיים. בוחק לנצח."

הוא קרא לי אור־ירח מדי יום מאז.

אני לא קראתי לו שום דבר, כי לא יכולתי לדבר.

אולי ככה הוא בעצם ידע, כל אותן שנים לאחר מכן, ששיקרתי – על ידי כך שזנחתי אותו. הוא לא היה שום דבר. הוא היה הכול בשבילי.

פרק 2

נייט, 18; לונה, 19

נייט

"היא לא פה. אתה יכול להכניס חזרה את הווגינה שלך, קול." האנטר פיצפטריק פיהק, והעיף כוס פלסטיק אדומה על ראשו של איזה בחור.

אותו בחור הסתובב מהשיחה שלו עם מעורדת בכיתה י', מוכן לפתוח את הפה. ברגע שהוא ראה שזה היה האנטר, הוא נשך את החך שלו במבט זועם.

"אוף. מה יש לך, עצירות?" האנטר נהם בקול ה'מה'אתה'רציני-כלי'כך של הג'וקר.

סיימתי את בקבוק הבירה החמישי שלי הערב. הסטתי את עיניי מדלת הכניסה, ודחפתי את בקבוק הבירה הריק לתוך הכיס האחורי במכנסי הג'ינס של בחורה כלשהי. היא הסתובבה וצחקה כשראתה שזה אני.

החזקתי את הג'וינט הדלוק שלי, ועישנתי אותו בזמן שאני צופה בקצה הבווער תחת אפי. העברתי את הג'וינט לווהן, שחררתי עננה של

עשן ונשענתי חזרה לתוך הספה הרכה, עד שהיא בלעה כמעט את כל החלק העליון בגופי.

"לך תמצוץ זין," אמרתי להאנטר, בקול צרוד מהעשן.
 "יש לך טיפים מקצועיים בשבילי?" הוא הקניט, מלמל 'סלאנצ'ה' וחיסל שוט של נוזל כחול בוהק.

"תן לי להתקשר לאימא שלך ולשאול," אמרתי.
 "יום שישי זה לילה עמוס בשבילה; עדיף להתקשר לאחותו של האנטר." לווהן, שאיכשהו עדיין החזיק בתואר של החבר הכי טוב שלי, היו קווי אופי של נשר. לא הייתה לו בעיה להגיד מה שהוא חשב בקול נמוך כל כך שהיה כמו עשן שחור שחלחל לתוך האוזניים.
 "הערת ביניים: נייט לא הסתכל על הדלת."

כן הסתכלתי. אבל גם הייתי מסטול ושיכור, וקצת לא מאופס. לא משהו שכמה פלרטוטים קטנים לא יוכלו לתקן.

"בטח, בטח," האנטר אמר במבטא הבוסטוני שלו.
 משכתי אותו לנעילת ראש, ופרעתי את שיערו הבלונדיני הלבן המושלם שהיה מלא במוס.

היה רק סדק אחד קטן בחיוך החברותי, הבלתי מעורער, והשווה מיליון דולר שלי, בדמות הסטריאוטיפית של הספורטאי החתיך וההורס. סדק שהיה בלתי אפשרי כמעט להבחין בו. היה ניתן לראות אותו מזווית אחת. אחת בלבד. ורק כשלונה רקסרות' נכנסה לחדר ועינינו נפגשו – בחצי השנייה הראשונה בדיוק, לפני שמיהרתי לאסוף את עצמי ולעלות מחדש את החיוך הזוחח על פניי.

חוץ מזה – לפחות כך כולם ידעו – אי אפשר היה לערער אותי גם לו הייתם מנסים. ולאור העובדה שהייתי אגדה בלתי מעורערת בין בני התמותה של תיכון 'אול סיינטס', אנשים רבים ניסו. לעיתים קרובות.

למה חשבתי שהיא תהיה פה? זה היה מעבר למה שאמר ההיגיון הבסיסי שלי. החרא שעישנתי היה כנראה חזק יותר מקוקטייל גדול של אקונומיקה ואנטי פרספירנטים. אורירח לא באה למסיבות. לא היו לה חברים אחרים חוץ מווהן וממני, והיא בילתה איתנו רק כשהיינו לבד, בלי הרמון המעריצות שלנו והפמליה חסרת המוח שלנו.

אולי חשבתי שהיא תבוא כי חופשת הקיץ התקדמה לעבר סופה הבלתי נמנע. יום הולדתי השמונה-עשרה בא והלך, ולונה עדיין לא החליטה לגבי המכללה שבה תלמד.

אבא שלה סיפר לאבי שהוא ניסה לשכנע אותה ללמוד במכללת בון בצפון קרולינה. היו בה הרבה תלמידים מחוננים עם מוגבלויות קלות. היא התאימה לפרופיל בצורה מושלמת. אך היא גם התקבלה לקולומביה, ברקלי, ואוניברסיטת לוס אנג'לס. אישית, מאוד העליבה אותי העובדה שהיא בכלל חשבה לעבור מ'טורוס סנטוס'. היו כמה מוסדות אקדמיים בסן דייגו, במרחק קצר מאיתנו, שאמורים היו להתאים לה. למזלי, הכרתי את אורי-ירח, והיא לא תעזוב את הבית בחיים, ככה שזה לא באמת היה משנה.

"אני במצב רוח לאיזו כוסית." האנטר הכה בירכי, כנראה כי הרגיש שאני מבלה יותר מדי זמן במחשבות. הוא נשען לעבר שולחן הקפה כדי להרים את הבירה שלו, והוריד מרפק לווהן תוך כדי. "מתאים לך?"

ווהן בהה בו ללא הבעה, כאילו שהתשובה הייתה ברורה. עם עיניו הקפואות החיוורות, ושיערו השחור כעורב, הוא נראה כמו דמות מהסרט *דמדומים* – סגנון אהוב על כמות מפתיעה של בנות. יותר מכול, ווהן הצליח לגרום לך להרגיש כמו דביל על ששאלת אותו שאלה פשוטה. הוא שכלל את זה לדרגת אומנות, בדיוק כמו שעשה להאנטר ברגע זה.

פיצפטריק הסתובב אליי. "קול?" הוא הרים את הגבות שלו.

"להרים בנות זו העבודה הצדדית שלי."

בכל אופן, זה מה שאמרתי לכולם באופן רשמי. וגם שלא הייתי דלוק על לונה רקסרות', שהשאירה אותי באזור המיועד לידידים בלבד בעוצמה כל כך מוגברת, שאפילו הפליטות הליליות שלי היו אפלטוניות בשלב זה.

האנטר, נסיך פולו אירי – שהיה אלגנטי מדי בשביל לשחק פוטבול וחסר כישרון במיוחד בכל דבר כדי להיות אומן כמו ווהן – הכניס שתי אצבעות לפה ושרק שריקה שנשמעה חזקה יותר מהמוזיקה.

הבחורים סביבנו השיקו את הבירות שלהם, וניסו להחניק את חיוכיהם המתלהבים. כשאנחנו היינו בעניין של למצוא כוסיות, הם ידעו שגם הם ייהנו מזה.

"גבירותיי, תסתדרו בשורה בכניסה לחדר המדיה. שורה מסודרת. בלי לעקוף. קדימה, קדימה. אם את חמודה, נועזת וזמינה, את מועמדת שאנו רוצים לראות. רק ודאו שאתן זוכרות – שלא נתקשר אליכן מחר בבוקר, לא נעקוב אחריכן ברשתות החברתיות, ולא נתייחס אליכן במסדרונות. אבל נישא אתכן איתנו לנצח, כמו צהבת נגיפית."

עדר של נערות תיכון הסתדרו בזוגות ומיהרו במעלה המדרגות באחוזתו של ווהן, מתלחששות ומצחקקות זו עם זו. ווהן ערך מסיבות כל סוף שבוע שני כשהוריו היו בארמון שלהם בוויירג'יניה, כנראה מזדיינים כדי למחוק את זיכרונו של זרע השטן שלהם זה מראשו של זו. הבנות נעמדו בשורה מחוץ לחדר המדיה, בגב זקוף כנגד הקירות האפורים. התור החל בבסיס גרם המדרגות המתפתל, והשתרך כל הדרך למעלה, עד לזוג דלתות שחורות כבדות.

ווהן, האנטר ואני חלפנו על פניהן בעצלתיים ובשקט, עם ג'וינטים דלוקים בין השיניים. אני לבשתי מכנסי ג'ינס לבנים קרועים בסגנון אופנוענים של בלמיין וטישירט מרופטת עם הכיתוב 'זיינתי את חברה שלך ואפילו לא נהניתי מזה' שעלתה לי אלף דולר, יחד עם נעלי ספורט וינטג' של גוצ'י וכובע צמר שהייתי די בטוח שהיה עשוי מפרוות חדר-קרן אמיתית או משהו בסגנון. ווהן היה עדיין לבוש בבגדי הציור שלו ונראה קצת יותר מלוכלך מזונה ממדינת עולם שלישי שחיפשה את המנה הבאה שלה, והאנטר היה לבוש בחליפה מחויטת, יבורך סגנון הגטסבי-הגדול ההזוי שלו.

שמותינו, נלחשים בקולות מתנשפים כמו תפילה בין הבנות המתרגשות, טבעו בנעימה הזועמת שפעמה בין הקירות.

השיר *A Song for the Dead* של להקת Queens of the Stone Age הדהד בבטני כשפסענו לאורך המסדרון של ווהן, שכלל תקרות גותיות גבוהות וציורים ענקיים של בני משפחתו. האמת שזה היה

מלחיץ יותר מספר של סטפן קינג: פניו הזועפות של ווהן בהו בך חזרה, בגודל אמיתי.

בואו נודה בזה, הבן זונה יכול היה להתחרות במלאך המוות בכל מה שהיה קשור לאיום והפחדה. והוא נראה כמעט מת בציורים ההם. יותר חיוור. יותר אכזרי. יותר ווהן.

מכיוון שהבנות לא היו יכולות להציע לנו סקס בצורה מפורשת מבלי להכתים את המוניטין היקר שלהן – תמיד שנאתי את המוסר הכפול שאמר בחורים הם שחקנים ובחורות הן זונות – הן העמידו פנים שהן משוחחות זו עם זו, ולגמו מהמשקאות שלהן.

נעצרנו כדי לבחון את התור. שאר קבוצות הפוטבול והפולו היו מאחורינו, נאמנים ועל המשמר, כמו הכלבלבים הטובים שהם היו.

אני הייתי הקפטן של נבחרת הפוטבול של 'אול סיינטס', כך שהיה לי את התואר הנוצץ של קוורטרבק והזכות לבחור ראשון. אבל ווהן היה פופולרי ומקובל כמו דרקולה, ומשפחתו של האנטר הייתה המשפחה הרביעית הכי עשירה בצפון אמריקה, לכן אפשר לומר, שהזין שלנו היה מצופה זהב של שוטים ולכולנו חיכה כוס הלילה.

האנטר ליטף את הסנטר שלו, ועשה מזה הצגה שלמה. לפעמים שנאתי אותו ממש, אך רוב הזמן הייתי אדיש להתנהגות התיאטרלית שלו.

"את." הוא הצביע על בחורה בשם אליס, עם שיער בלונדיני קצר ועיני דבש ענקיות. הוא עיקל את האצבע המורה שלו, וסימן לה להתקרב. היא החליפה מבטים עם חברותיה, וצחקוקים מקוטעים עלו מהחזה השופע שלה.

אחת הבנות דחפה אותה לעברנו, וצעקה בלחש, "אוי, אלוהים, אל. פשוט תתקדמי כבר!"

"צלמו תמונות," ברונטית אחת השתעלה לתוך האגרוף שלה. האנטר הטה את הסנטר שלו לעבר ווהן. האחרון העביר את אישונוי הקפואים לאורך השורה, בצורה זהירה ושיטתית. הוא נראה כמחפש אחר מישהי ספציפית. מישהי שהיה ברור שלא הייתה שם. "אתה בוחר זיון, לא משכנתא. קדימה." האנטר גלגל את עיניו,

והניח את זרועו על כתפה של אליס. היא התענגה על תשומת הלב, וחייכה אליו עם כוכבים בעיניה. ווהן התעלם מהאנטר, כמו שעשה לתשעים אחוז מהאנשים שדיברו אליו.

אני בחנתי את התור, ועיניי נחו על נערה בשם אראבלה. היו לה עיניים כחולות ענקיות ועור שזוף. היא הייתה מכיתה י"ב. והזכירה לי קצת את לונה – כשהיא לא דיברה. אבל זה היה הקטע עם נערות בתיכון, לא? הן תמיד דיברו לעזאזל... חוץ מהאחת שאת המילים שלה רציתי נואשות.

לא. ההיא מעולם לא אמרה לי מילה. "אראבלה, בייבי." פרשתי זרועות לעברה. היא התרחקה מהקיר כדי לצעוד לעברי בנעלי העקב הוורודות הסקסיות שלה ושמלת המיני השחורה.

ווהן בחר לבסוף נערה, אף שהוא נהם כמו איש מערות לגבי זה. הייתי אומר לעצמי לזכור לשאול אותו למה, אך ווהן מעולם לא דיבר על בנות.

או רגשות, או, אתם יודעים, החיים באופן כללי. רציתי להגיד לו שאם לא מתחשק לו להחדיר את הזין שלו לתוך מישהי הערב, אף אחד לא מכריח אותו. אבל היה ברור שזה יהיה צבוע. שלא נדבר על מזויף.

החרמנו את הניידים של הבנות לפני שהן נכנסו לחדר וזרקנו אותם לתוך קערת פירות מחוץ לדלת, תחת השגחתו של אחד מהבחורים בכיתה י', שרצה להיות חלק מהחברה המגניבים.

מה שקרה בחדר המדיה של ווהן גם נשאר שם. לא היינו בחורים רעים, למרות מה שאנשים היו עלולים לחשוב. מעולם לא דיברנו על הנשים שנכנסו לפה – לא בינינו ובהחלט לא עם אנשים אחרים. אם הבנות רצו להשוויץ, זו הייתה זכותן. אבל מעולם לא היו שום תמונות, שום שמועות מרושעות, שום דרמה. החוקים היו פשוטים: נכנסת, נהנית, וביום שני בבוקר, התנהגת כאילו כלום לא קרה.

כי דבר לא באמת קרה, מבחינתנו בכל אופן.

בתוך חדר המדיה, האנטר זיין את אליס על שולחן ביליארד מאחורה, בזמן שניהל איתה שיחת חולין אדישה על הקיץ שלה. הוא הרים את שמלת המיני שלה והחל לזיין אותה, מבלי לטרוח אפילו להוריד לה את התחתונים.

מסתבר שהיא איבדה את בתוליה שבועות אחדים לפני כן עם איזה בחור בקייטנה נוצרית והייתה צריכה שידור חוזר.

"אני רק רוצה לגמור," היא ייללה.

"אז את לא יוצאת מפה עד שתגמרי."

אצבעותיה היו קבורות בתוך החורים של שולחן הביליארד, והשריים החצי-עירומים שלה נגררו לאורך המשטח הירוק והמחוספס. האנטר עישן סיגריה, ועיניו צפו בסדרה הבריטית Spaced על הטלוויזיה השטוחה הענקית מולנו, תוך כדי שזיין אותה.

ועוד אומרים שבחורים לא טובים בריבוי משימות.

וזהו, שהיה אובססיבי לגבי Spaced, נשען על הקיר, ונתן לאיזו בחורה שלא הכרתי למצוץ לו את הזין. אראבלה עמדה לידי, וחיכתה לקצת אקשן, אבל פשוט נשענתי בכתפי על הקיר, נוטה לעבר וזהו, והתעלמתי מהבחורה שהייתה על הברכיים בינינו.

"אני מקווה שהיא תעזוב את המדינה," אמר וזהו בסרבול, ידו האחת אוזחת בשיערה האפרפר של הבחורה מתחתיו, והשנייה מדרפפת בנייד שלו.

לא היו לו חשבונות ברשתות החברתיות והוא היה נגד ניסיונות להרשים מישהי בכוונה, בדיוק כמוני. פעם תפסתי אותו עובר על חשבון אינסטגרם של בחורה כלשהי, אף שהוא נעל את הנייד שלו ברגע שהבחנתי בכך. מעולם לא זכיתי לראות את שמה, והיה גם חסר טעם לשאול.

בכל אופן, וזהו דיבר על לונה כעת, כך שזה היה הסימן שלי להתעלם ממנו. שנאתי לדבר איתו עליה.

"לא בזכות מספיק שנים על החרא הזה?" הוא דחק בי, והכניס את

הנייד לתוך הכיס האחורי.

החרא הזה? אה, לך תזדיין, ספנסר.

"ואתה לא?" אמרתי דרך שיניים חשוקות. "אתה שונא בנות כל כך שאתה אפילו לא מזיין אותן. מציצות זה המקסימום שאתה יכול לסבול מבלי להרגיש דחייה ממגע אנושי. לפחות אני מסוגל להרגיש." "אני מסוגל להרגיש." הוא הרים גבה משתחצנת, ופיהק. "שנאה. קנאה. תיעוב." הוא הביט מטה על הבחורה שהניעה את ראשה מעלה ומטה, והאדישות בעיניו הקפואות אישרה לה שהוא לא היה בקטע. "חוץ מזה, אהבה חד-צדדית זה כמו יגואר יפה שאתה צריך לסחוב על הגב שלך במקום לנהוג בה, לעזאזל. יפה ומבריקה מבחוץ, אבל ממש סיוט להשתלט עליה בעצמך."

"לך תמות." חייכתי בעליזות.

"בסופו של דבר, אבל לפחות לא אמות בתול," הוא אמר ללא רגש, והעביר את ידי הגסות והמוכתמות בצבע בשיערה הנקי והמבריק של הבחורה רק כדי ללכלך אותו.

עמדתי להוריד לו אגרוף באמצע המציצה כשאראבלה חפרה בציפורניה לתוך צווארי.

"אתה נראה קצת לחוץ. תן לי לעזור." היא גרגרה. "שמעתי שאתה קינקי בטירוף, נייט קול. בא לך לנסות אותי?"

עדיין לא התייחסתי אליה במיוחד, שלא נדבר על לגעת בה. לא הייתי מטומטם – היא לא הייתה פה בשבילי. כולן באו לכאן בשביל הסיפור. בשביל התהילה. לא היה להן משנה מי הכניס אותן בדלת כל עוד הן נבחרו להיכנס.

"לא מתחשק לי. אבל..."

אחזתי בלסת שלה ומשכתי אותה לתוך החיבוק שלי. היא גנחה כשהצמדתי את שפתינו יחד, וגניחת התענוג שלה נבלעה בפה שלי. לשונה ניסתה לפתוח את שפתיי, אך סגרתי אותן בחוזקה, והתעלמתי מכך שחשתי שכל הדבר הזה הוא טעות. מעולם, מעולם, מעולם לא נישקתי בחורות ככה, אבל הייתי מסטול מדי בשביל שיהיה לי אכפת, וחוץ מזה, הנחישות שלי החלה להתפוגג אחרי שנים של דחייה על ידי לונה.

מרחתי את האודם שלה כאילו היה צבעי מלחמה, והחדרתי

אצבעות לתוך שיערה ופרעתי אותו כדי שייראה כאילו שזיינו לה את הצורה. ואז זזתי לאחור, וחייכתי מטה אליה. האודם נמרח לה על כל הסנטר, האף והלחיים. יכולתי רק לנחש שאני נראיתי פרוע באותה מידה.

"אולי בפעם אחרת?" תקווה ניצתה בעיניה, וחיוכה היה שיכור מהכוח החדש שהוענק לה.

"בכיף, בייבי."

אראבלה קיבלה את הסיפור שלה.

אני זיפתי את שלי.

עשרים דקות לאחר מכן, יצאנו מחדר המדיה, וירדנו מטה כדי לסיים את המסיבה. נעצרתי במטבח כדי לקחת את הבירה השישית שלי ומצאתי את אראבלה, אליס והחתיכה של ווהן נשענות על הדלפק במטבח ומספרות את הגרסאות המוגזמות שלהן על מה שקרה לחברותיהן המתלהבות.

ידעתי שהסוד שלי היה שמור עם אראבלה. אף בחורה לא תהיה מוכנה להודות שהאגדה של 'אול סיינטס' לא נגע בה לאחר שלקח אותה לחדר. האמת היא, שגם לא רציתי שאף אחת מהבחורות האחרות תגלה, והדבר הקינקי היחיד בי היה החיבה שלי לצפות בפורנו חניקות ארוטיות (אל תשפטו).

פתחתי את דלת המקרר וחיפשתי באדוויוזר לייט. עדיין רתחתי מההערות של ווהן על כך שלונה צריכה ללכת למקום אחר. מקום רחוק מפה. המחשבה שאוכל לשכוח אותה רק הוכיחה שהוא מעולם לא היה מאוהב.

ונוסף על כך, היה עוד משהו. הסיבה שבגללה השתכרתי עד מוות כמעט הלילה. חיפשתי וודקה על הדלפק במטבח ולגמתי לגימה נדיבה לפני שהמשכתי לחפש בירה.

חיים יקרים,

זה בסדר. אתם יכולים להפסיק לזרוק עליי חרא. אני כבר קבור
בזה עד הצוואר.

שלכם,

קיי. ג'יי. סי

המוח שלי החל לעשות דברים מוזרים זמן קצר לאחר שהוריה של
אימי, סבתא שרלין וסבא פול, נהרגו בתאונת דרכים והותירו את אימי
יתומה. זה היה לפני חמש שנים. לא היה אכפת לי מהאובדן שלהם; זה
היה הכאב של אימא שהרג אותי.

אז התחלתי לשתות בחשאי, ומה אתם יודעים – לא הפסקתי
מאז.

"בגודל של בוריטו סופר-ענק, אני לא צוחקת," אראבלה הכריזה
מאחוריי, כשנשענה על הדלפק ונראתה כאילו שזיינו לה את הצורה
ונופפה בידיה מול פניה בדרמטיות כדי להתקרר.

היה ברור שהיא לא הבחינה בי, וגם לו הייתה, היא ידעה שלא
אסתור את הסיפור שלה.

"ענק מדי. בהתחלה הייתי כאילו – איך אני אמורה להכניס את
נייט קול? אני מוכנה לזה בכלל? אבל הוא ירד לי, כאילו, חצי שעה.
כשטבעת הלשון שלו נגעה לי בדגדגן, אני נשבעת שהתחלתי לדבר
שוודית שוטף."

גניחות, גיחוכים, ושאלות אינטימיות התפוצצו בחדר. סגרתי את
המקרר, הסתובבתי עם הבירה ביד, ונתקלתי במשהו קטן.
במשהו קטן עם עור שזוף.

עם עיניים בצבע כסף נוזלי, וקונסטלציה של נמשים על אפה
ולחייה – מפה שהכרתי בעל פה.

לונה רקסרות'.

יכולתי לשמוע ממש את הסדק שנוצר לי במסכה לפני שהטיתי
את הראש לצד, והצמדתי את בסיס הבקבוק הקר לאף שלה. צפיתי
בטיפה שזלגה ממנו עושה את דרכה מקצה אפה, ונופלת אל שפתייה
העסיסיות והמלאות. משכתי תלתל תועה שקיפץ מעל עינה כאומר
שלום.

לונה רקסרות' הייתה יפיפיה. בטח. אבל גם הרבה בנות אחרות. ההבדל הוא, שלונה נשאה את היופי שלה כאילו היה דבר-מה שהשאיילה. בזהירות אך באדישות, מבלי לעשות מזה סיפור. היא לא תעמוד בתור בשביל אף אחד, באף מקום. היא תבלוט, תבער בגאווה דוממת.

לונה לבשה טישירט לבנה עם שרוולים מקופלים, מכנסי ג'ינס רחבים, וזוג נעלי ואנס משובצות מלוכלכות. לא היה שום רמז לאיפור על פניה החלקות. באופן טרגי, זה רק הדגיש עד כמה היא הייתה יפיפיה יותר מהבנות האחרות המאופרות. מהמבט על פניה, הבנתי שהיא שמעה את השיחה שהתנהלה מאחוריי במטבח. היא תמיד הסתכלה עליי באותו מבט מאוכזב. המבט הזה של אתה-יכול-להשיג-יותר-טוב-מזה.

אבל לא חשבתי שאני יכול. כי הכי טוב – היא – לא היה פנוי בשבילי. היא הבהירה זאת היטב.

שלוש פעמים למעשה.

שלוש נשיקות.

שכולן הסתיימו באסון.

נשיקה מספר אחת הייתה קצת מוגזמת, אפילו אני מוכן להודות. הייתי בן שתים-עשרה והיא הייתה בת שלוש-עשרה. היינו בפארק מים, מאחורי מגלשה כחולה ענקית. צחקנו והשפרצנו מים זה על זה, ופשוט הלכתי על זה, כמו השמוק הספונטני שהייתי. עד לאותו רגע, הרעיון שנהיה יחד, לונה ואני, היה, ובכן, יותר כעובדה קיימת. שושנים היו אדומות. השמש זרחה במזרח. סוסים יכול להזיז את עיניו בכיוונים שונים (אורירח סיפרה לי את זה בעצמה), ולונה רקסרות' עמדה להיות חברה שלי, ואז ארוסה שלי, ואז אשתי.

לצערי, היא הסתובבה ופלטה השתנקות קטנה.

מפני שהיא לא הייתה יכולה – לא רצתה – לדבר, היא רק הנידה בראשה. ואז, כנראה כשהיא ראתה את המבט הנעלב על פניי, היא נמסה ומשכה אותי לחיבוק. העור החם שלנו נפגש בכל מקום כמעט. זו הייתה הפעם הראשונה שהבנתי למה נישקתי אותה.

זקפה. הייתה לי זקפה. וזה היה... לא טוב.
 נשיקה מספר שתיים קרתה כשהייתי בן ארבע-עשרה והבנתי
 שהזין שלי אהב את לונה בדיוק כמו שאר הגוף שלי.
 עד אז, כבר למדתי כל מיני תרגילים כיצד להימנע מלתקוף אותה
 איתו, במיוחד כי ישנו ביחד בכל לילה.

אני הייתי בשנה הראשונה שלי בתיכון, והיא בשנייה. התחלתי
 לצבור פופולריות בתיכון 'אול סיינטיס' הודות לשם המשפחה שלי
 והיכולת שלי לזרוק כדור, דבר ששאר קבוצות הפוטבול לא היו
 טובות בו.

בנות לא הפסיקו להימרח עליי, וקיוויתי שלונה תבחין בכל
 הפתקים שנפללו לי מתוך הלוקר בכל פעם שפתחתי אותו. היינו עדיין
 החברים הכי טובים. שום דבר לא השתנה, טוב, חוץ ממני. הגוף שלי
 החל להתמלא בשרירים, וכמה פרצי גדילה גרמו לי לצמוח לגובה של
 מטר שמונים בן לילה.

השעה הייתה מאוחרת בלילה כשטיפסתי מעלה לחלון שלה, כמו
 שעשיתי מדי לילה במשך שנים אחרי שהמשפחות שלנו הלכו לישון.
 כשהיא פתחה את החלון כדי להכניס אותי, הצמדתי את שפתיי לשלה,
 ולחשתי, "ניסיון שני."

הטעות המזודיינת הכי גדולה שעשיתי בחיי. היא כמעט טרקה את
 החלון על האצבעות שלי. החלון התחכך לי בציפורניים לפני שמשכתי
 את הידיים, ובדרך נס, הצלחתי להיאחז איכשהו בארובה שלה. אחרי
 שנייה לונה קלטה מה היא עשתה, ומייד משכה אותי פנימה והצילה
 אותי ממוות ודאי.

באותו לילה, בזמן שהעמדתי פנים שאני ישן במיטתה, היא כתבה
 לי מכתב התנצלות, שבו הסבירה שהיא אוהבת אותי, אבל שהיא רואה
 בנו רק חברים.

הפעם, קיבלתי את זה. לא לטווח הארוך, ברור. אבל ידעתי שזו
 הייתה בעיה של לונה, לא בעיה של ניט. ראיתי את האופן שבו
 היא הסתכלה עליי כשהיו בנות בסביבה, כשהן העבירו לי פתקים,
 וכשהנייד שלי נדלק מהודעות טקסט נכנסות.

היה שם רעב. ייאוש – אותו נוזל חם וירוק שהזרחל לתוך נשמתך כשהתבוננת במישהו שהיה שלך ונערץ על ידי אחרות. וכך, המשכתי להתגבב לחדר שלה מדי לילה. הבנתי את זה. היא הייתה צריכה זמן. זמן? היה לי בשפע.

החלטתי להראות לה שאני לא איזה מטרידן אובססיבי. שהייתי מסוגל להמשיך הלאה. וכדי להדגיש את הנקודה, הפסקתי להתעלם מניסיונות של בנות אחרות להתחיל איתי. התחלתי לצאת לדייטים, לשלוח הודעות חזרה ולפלטט.

נשארתי הכי קרוב אליה, ושמרתי בנחישות על הברית שלי עם הנערה מהבית השכן. אבל גם הייתה לי שרשרת של חברות שבאו והלכו – דלת מסתובבת של יפיפיות עם שפתיים מבריקות, שלבשו את המותגים הנכונים ואמרו את הדברים הנכונים. הצעדתי אותן ברחבי בית הספר והבאתי אותן לברביקו משפחתי, וציפיתי לכך שלונה תרגיש בנוח לחזור לחברות בינינו, עכשיו כשלא ניסיתי למצוץ לה את הפנים בכל פעם שהיא הסתכלה עליי.

באופן אירוני, זה מה שגרם לנשיקה מספר שלוש.

נשיקה מספר שלוש קרתה כשהיא הייתה בת שבע-עשרה ואני הייתי בן שש-עשרה. אני קורא לזה 'נשיקת המוות' כי הנזק שזה גרם לקשר בינינו היה ענק. אפילו עכשיו, שנה וחצי לאחר מכן, עדיין התמודדתי עם ההדים של ההרס שלה. למשל, לונה לפני נשיקה מספר שלוש הייתה מודיעה לי שהיא באה למסיבה של ווהן. לונה אחרי נשיקה מספר שלוש בקושי דיברה איתי על מה היא עושה או לאן היא הולכת. עדיין המשכנו לבלות זה עם זה ברוב הימים, אך זה הפך להרגל מגונה יותר מכל דבר אחר.

חזרה לאותה נשיקה. התמזמזתי עם בחורה בשם נואיי באותה תקופה. אך עדיין פניתי את היום כדי לחגוג את יום הולדתה השבע-עשרה של לונה. קניתי לנו כרטיסים למוזיאון, אף שהקרנבל הגיע לעיר, כי לונה שנאה קרנבלים – וגני חיות, ואת עולם המים, וכל מקום אחר שבו חיות נכלאו כדי לשעשע בני אדם. תכננתי את הכול. לונה הייתה צמחוניית, ונפתחה מסעדה טבעונית של קארי במרכז

העיר 'טורוס סנטוס', מול המוזיאון. קניתי לה כל מיני שטויות מברנדי מלוויל וקעקעתי סוסים על עמוד השדרה שלי, בתקווה שהיא תבין את הרמז: שהיא הייתה עמוד השדרה שלי.

לונה השתגעה על סוסיים. הם היו החיות האהובות עליה – משהו שקשור לכך שסוסים זכר היה זה שילד... אימא עשתה לי בעיות לפני שהיא חתמה על טופס ההסכמה לקעקוע, אבל היא ידעה שזה חלק מתוכנית גדולה יותר, אז היא ויתרה לי.

ואם זה לא היה מספיק, הכנתי ללונה שבעה-עשר כרטיסי ברכה, וכל אותו הזמן ניסיתי להרגיע את ההתרגשות שלי מכך שעמדנו לבלות את כל היום יחד.

היום היה די מושלם, מבחינת ימי הולדת. מושלם כל כך למעשה, שכשהורדתי את לונה חזרה ליד הדלת שלה, היא אחזה בפניי בין ידיה וחיכה מעלה אליי. בהיתי בה כמו אידיוט, וחשבת, כדאי לי או לא כדאי לי?

חשכה כיסתה את הרחוב שלנו. המשפחות שלנו היו בפנים, אוכלות ארוחת ערב כנראה. אף אחד לא יכול היה לראות אותנו – לא שלמישהו היה אכפת. זה לא היה סוד שהייתי מוכן לערוף ראשים ולהוריד את השמש בשביל לונה רקסרות'.

ועדיין, המשכתי לכהות בה, וחיפשתי את האישור על פניה. עד אז, כבר הייתי ממש טוב בלהבחין באישור בעיניהן של בנות כשהסתכלתי עליהן. אך לא עם לונה, ככל הנראה. בכל פעם שענייה אמרו כן, שאר הגוף שלה אמר לא. החלטתי שהפעם אני זקוק לאישור ברור יותר לפני שאדפוק את הכול שוב, ואזכה לביקור בית לא ידידותי מטרגט רקסרות', אביה של לונה, ואלת הבייסבול המאוד לא ידידותית שלו.

היא הצמידה את ידי על ליבה דרך החולצה שלה. הוא פעם חזק כל כך, שחשבתי שהיא הייתה צריכה אותי כדי לדחוס אותו חזרה לתוך בית החזה שלה. אצבעותיי זזו בלי כוונה על הקימור בשדה. רמז של פטמה זקורה תחת כף ידי כמעט גרם לברכיים שלי להתקפל.

לונה לבשה חזיות ספורט דקות. אפשר להבחין דברים כאלה

לגבי בחורה שאתה מבלה איתה כל הזמן. המוח שלי סירב לחשוב על
מילים כדי לתאר את מה שהתחולל בתוך הגוף שלי. זאת אומרת...

היד.

שלי.

הייתה.

על.

השד.

שלה.

למה זה הרגיש נפלא כל כך? במוח שלי, כבר הזדיינו שלוש
פעמים ביום בשלב הזה. עשיתי ביד במקלחת מדי בוקר לפני
אימון, עינגתי את עצמי כשחזרתי מאימון אחר הצהריים, וכמובן,
אוננתי לפני השינה כדי להוריד מהלחץ לפני שהתגנבתי פנימה
דרך החלון שלה. דמיינתי אותנו עושים דברים סוטים שהייתי
די בטוח שלונה מעולם לא תחשוב עליהם בכלל, שלא נדבר על
לעשות אותם.

ובינתיים, בחיים האמיתיים, כמעט גמרתי כרגע מלגעת לה בציצי.
חששתי לגבי הגבריות שלי. וגם: חששתי לשפיות שלי כשהיה מדובר
בבחורה הזו.

"אתה מרגיש את זה?" היא סימנה.

עצמתי עיניים בחוזה ונשמתי לאט דרך האף. פקחתי עיניים.
"אני אף פעם לא לא־מרגיש את זה, אור־רח." המילים יצאו
נוטפות כאב.

"מבטיח לא לשבור אותו?"

אפילו מוח המתבגר הסתום שלי הבין את גודל החשיבות של
המצב. מבלי לנתק את המבטים שלנו, הנחתי את ידה על ליבי, כדי
שהיא תדע, ללא צל של ספק, שהיא לא היחידה עם לב שהייתה חסרה
בו חתיכה.

"מבטיח."

לונה הרימה את הסנטר, והעניקה לי את הבסדר הכי בסדר
בהיסטוריה של המילים הארוכות, והלכתי על זה, כשעדיין ציפיתי

להתעורר מהחלום. וזהו זה. השפתיים שלי היו על שלה. סוף-סוף. בהסכמה. הפעם היא לא זזה לאחור.

גניחה עמוקה וגרונית השתחררה מגרוני כשהפיות שלנו נפגשו והתמזגו. היא שפכה קסם לתוך הנשיקה הזו, ודיכא אותי לדעת, שאחרי שנישקתי עשרות בחורות לפני, צדקתי לכל אורך הדרך. אימא שלי אמרה שהיו המון מכסים לכל סיר. אבל היה רק מכסה אחד לסיר הסטלן הזה. לונה.

שפתייה היו עדינות, מתוקות, מעניקות – כמוה. היא הריחה כמו קוקוס ומלח אוקיינוס וחיידודים של עיפרון. כמו גן עדן. תלתליה הפרועים עיטרו את הפנים של שנינו. ליפפתי תלתל סביב האצבע שלי, והוא נאחז בי כמו כבל חשמל. יותר מכול אהבתי את השיער שלה, כי ככה זיהיתי אותה במסדרונות. לכל שאר הבנות היה שיער שטופל בפן והוחלק, שיער דק או רעמה עייפה שלא הייתה ישרה ולא מתולתלת. חלקן הסתובבו עם תספורת של בובה, עם תלתלים מושלמים שנשארו במקום בעזרת ספריי שגרם להן להיראות כמו גרושות עשירות. אבל לונה נראתה כמו הטבע. זה היה כמו לנשק את כל היער מהמקום שלנו בתוך בית העץ.

"נייט. ג'יימסון. קול!" יללה קולנית פילחה את האוויר, ותלשה את גופה של לונה ממני.

הסבתי את ראשי, עדיין שיכור מאותה נשיקה. נואיי עמדה מול הדלת שלי, בפה פעור, ידה על מותנה ורגל אחת על המדרגה הרחבה מול הדלת שלי.

"ידעתי! פשוט ידעתי! ועם היצורה של בית הספר לא פחות ולא יותר! הייתי צריכה להקשיב לאמה וג'קי כשהן אמרו לי את זה. אתה כזה בוגד."

לא. לא. לא. פשוט... לא.

הייתי די בטוח שאמרתי את זה בקול, כי נואיי צעקה, "אה, כן ועוד איך!" וגם "אני לא מאמינה עליך," וגם "חשבתי שאתה האחד."

שלמען האמת, היה ממש מצחיק אלמלא הסיטואציה המצערת. אפילו לא חשבתי להסביר את עצמי בפני נואיי. מעולם לא

יצאנו קבוע. מעולם לא התקשרתי אליה או שלחתי לה הודעות, אף שהתמזמזתי איתה בפומבי מדי פעם. הסברתי לנואיי שהמצב שלי היה מורכב. שלא הייתי בקטע של מערכות יחסים. שהייתה לי מטרה, והיא לא כללה אותה.

"אוריירח, חכי..."

רדפתי אחרי החברה הכי טובה שלי דרך מדרכות מתפתלות מרוצפות שהובילו לדלתה. היא זזה במהירות בין השיחים הירוקים, והרכינה את ראשה כדי שלא אראה את פניה. היא ביקשה ממני לא לשבור את ליבה, ואני פשוט עשיתי את זה, עוד לפני שהנשיקה שלנו הסתיימה. בהיסטריה, אחזתי בפרק כף ידה. היא הסתובבה, ועיניה האפורות כמפלים רשפו אש שידעתי שתשאיר יבלות בזיכרוני. שחררתי אותה מייד. היא הרימה אצבע בינינו, הזהירה אותי לא להתקרב, והחלה את הנאום הכי ארוך שאי פעם ראיתי אותה מסמנת: "אני אוהבת אותך, נייט קול. יותר מכל דבר. אולי אפילו יותר מאת עצמי. אבל אני לא סומכת עליך עם הלב שלי. וכשאתה פוגע בי ככה, אני מרגישה קטנה ונקמנית. נקמנית כל כך, שלא כדאי לך לסמוך עליי עם הלב שלך. אני לא יודעת מה זה, אבל אנחנו חייבים להרוג את זה לפני שזה יהרוג אותנו, אתה מביין? אנחנו לא יכולים להיות יחד."

"אבל..."

"חברים."

היא אמרה את המילה עם השפתיים בלי קול. כמעט שמעתי אותה. "תקשיבי, לונה, זה לא מה שאת חושבת." משכתי את השיער שלי חזק כל כך, שחשבתי שאני עלול לתלוש אותו מהקרקפת. זה היה בולשיט. התחשק לי לקרוע משהו. אולי את העור של עצמי. "נייט, לא. תבטיח לי."

הסתובבתי וצעדתי חזרה הביתה, ובזה סגרתי את הסיפור. אז, חשבתי שלא אוכל להתמודד עם משהו שהוא פחות מ'הכל'. עכשיו, ידעתי שכשאין לך ברירה – אתה יכול להתמודד עם זה. זה רק כואב כמו אלפי כלבות מיוחמות.

"אוריירח. אני יכול להביא לך בירה?" חסמתי את דרכה לבנות האחרות במטבח של ווהן עם הגוף הענק שלי, והעברתי את הלשון עם הפירסינג על השפה התחתונה שלי. נעלמו הימים של המטר-שמונים שלי. הייתי כמעט מטר תשעים ושניים כעת, רחב כמו מכונת כביסה תעשייתית, קשה ושרירי מכף רגל ועד ראש.

הבנות האלה, הן שנאו אותה. היא בילתה עם ווהן ואיתי, הבחורים הכי פופולריים בבית ספר, עד שסיימה את הלימודים. היא בילתה חופשות קיץ ונסיעות למלדיביים איתנו ועם דריה פולוהיל, מלכת הכוורת של תיכון 'אול סיינטס'. לונה נחשבה מגניבה לגמרי מתוך קרבה אלינו, ואלוהים יודע שהיא ניסתה מאוד לא להיות.

לא הפריע לי שווהן ולונה היו קרובים. סמכתי על שניהם. עדיין הרגשתי את אותה דקירת כאב עמומה בכל פעם שהיא נשמה לעבר בחור שלא היה אני, אבל למדתי כיצד לשלוט בזה לאורך השנים. לרוב.

עכשיו, לונה הרימה אצבע משולשת לבנות מאחוריי. הן לא הגיבו. או שהן לא ראו או שהן ידעו שהן לא יתחמקו מתגובת הנגד הזועמת שלי.

"מה מביא אותך לגוב האריות?" העברתי את פרקי אצבעותיי המצולקות על הלחי שלה באיטיות, וצפיתי ביראה כשצמרמורות הופיעו על צווארה.

היא לקחה ממני את הבירה, הרימה אותה כדי לקחת לגימה קטנה, ואז הצביעה עליי עם צוואר הבקבוק. כל העיניים במטבח היו עלינו, אבל אני הייתי רגיל לקהל. לונה, לא כל כך.

"רק תוודאי שאת מחזירה אותו בזמן לסיכוב שני!" אראבלה נבחה, כתובעת עליי חזקה הערב.

הכפילות שלה בשמלות מיני צחקו כמו להקת צבועים. לונה נעצה בהן מבט, ואז העמידה פנים שהיא דוחפת אצבע לתוך הגרון. החנקתי חיוך. לונה הסתובבה אליי חזרה.

"חדר השינה של ספנסר. חמש דקות."

חדר השינה של הזוג ספנסר היה אטום לרעשים, וזה משהו שהאנטר

ואני לא הפסקנו לרדת על ווהן עליו. לא משנה שיברון היה אבא של ווהן – בטח ממש ביאס לדעת שמישהו זיין את אימא שלך חזק כל כך, שהיא הייתה צריכה קירות מיוחדים כדי לא להעיר את השכנים. אף שלא יכולתי לשמוע את הנימה בקולה של לונה, ידעתי שהיא עצבנית. יכולתי לקרוא את זה בשפת גופה העדין. לא שהייתה לה סיבה. כמו שאני ראיתי את זה, היא דחתה אותי – לא פעם, לא פעמיים, אלא שלוש פעמים. מה זה משנה אם רציתי לזיין כל פה בחדר הזה? לא היינו יחד.

“אני תכף מסיים ועולה.” לגמתי לגימה מהמשקה שלי, והסתובבתי והצלפתי על התחת של אראבלה בדרכי לווהן כדי לבקש את המפתחות לאחר השינה של הוריו.

זו הייתה התנהגות קצת מרושעת מצידו, אבל הרשיתי לעצמי הודות לנסיבות הקיצוניות.

ברגע זה, הנשימה שלי הייתה יכולה להצית אש. התמכרות לחומרים מסוכנים עברה במשפחה שלי, אז בדרך כלל ניסיתי להגביל את עצמי לג'וינט אחד וכירה בכל מסיבה.

אבל בדרך כלל אני גם לא מגלה שאימא כבר לא הייתה מועמדת רשמית להשתלת ריאה, וזה אומר שצוות הרופאים שלה ויתר עליה בעצם.

היום גיליתי.

אימא שלי הייתה חולה. ממש חולה. לרוזי היה סיסטיק פיברוזיס. היה לה מזל שהיא הגיעה לגיל ארבעים, שלא נדבר על לעבור אותו בכמה שנים. לאחרונה, הטיפולים שלה הפכו אינטנסיביים יותר, תכופים יותר. היא נשארה בבית חולים לפרקי זמן ארוכים יותר. לפעמים שבועות. הריאות שלה לא הצליחו להתמודד. שאר הגוף שלה גם לא היה במצב מיידוע־מה. מבחוזן, היא נראתה בסדר גמור. מהמתמ. מלאת חיים. אך מבפנים, הכבד והכליות שלה החלו לקרוס. וגם המשפחה שלנו.

האמת היא שהתפלאתי שאבא לא תלש לעצמו את הריאות וניסה לדחוף לה אותן במורד הגרון כשהוא שמע על כך. זה גרם לי לשתות

ברצף הערב, ולא הייתי לגמרי בשליטה על עצמי. כל מה שידעתי הוא שהייתי חייב להקהות את הכאב על אימא שלא תזכה להשתלט הריאה שלה, ושראיתי אותה מוקדם יותר, מכופפת מעל השולחן במשרדו של אבא, בוכה.

חמש דקות לאחר מכן, פתחתי את דלת חדר השינה, הכנסתי את לונה ונעלתי אותה מאחורינו. לזוג ספנסר היה את חדר השינה הכי פרוע שראיתי בחיי. אם לתוכנית פימפ מיי רייד וארמון בקינגהאם היה ילד יחד, זה היה המקום הזה. וילונות כחולים קישטו חלונות שהשתרעו מהרצפה עד לתקרה, ומיטה תואמת מרופדת של קליפורניה קינג מילאה את החדר. כל השאר היה בצבע זהב או אדום דם עמוק, והיו דיוקנים של הזוג ספנסר על הקירות בכל מיני תנוחות סקסיות שהייתי בטוח שלא היינו אמורים לראות – הסיבה שבגללה הם נעלו את החדר המזוין בכל פעם שהם לא היו בבית.

התבוננתי בלונה מתיישבת על המיטה שלהם, מרימה את עיניה לתקרה ומציירת מלאך שלג על הסדינים שלהם. היא נראתה מרוחקת. מרחפת. נשענתי עם כתף על אחד מעמודי המיטה, והתבוננתי בה, כבר במגננה.

"למה אתה נותן את עצמך לכל מי שמבקשת?" עיניה בהקו ממסך של דמעות שלא זלגו כשהיא שאלה את זה.

מעניין שזה הגיע מלונה, שעשתה מאמצים עילאיים להתעלם מהמעללים שלי עם בנות בשנה האחרונה, נוסף על העובדה שהיה לי זין מחובר לגוף באופן כללי. הטיתי את הראש לצד, ובחנתי אותה. לא הייתי חלאה – בהחלט לא אליה, ואולי בכלל לא. אבל היא הגזימה לגמרי אם היא חשבה שיש לה זכות לדבר על מה – או מי – זיינתי בזמני החופשי.

"כי אני נהנה מזה." משכתי בכתפיי.

היא נעצה בי את מבט ה'אתה-לא-נראה-כאילו-שאתה-נהנה-מזה'.
"מקנאה?" גיחכתי.

היא גלגלה את עיניה.

"יש מספיק מזה לכולם. אם זו קריאה לזיון, אשמח להיענות."

אין סיכוי שהייתי מוכן להסתכן בעוד מכה לאגו שלי – בפעם הרביעית – שבועות לפני שהיא תתחיל ללמוד במכללה ותוכל להתעלם ממני, אפילו מהצד השני של הרחוב. כבר לא היה לי יתרון עליה. הגיבור של 'אול סיינטס' שכולם פחדו ממנו אך גם העריצו פרש באופן רשמי מלהגן עליה בבית הספר. הייתי חייב לשחק עם הקלפים שבידיי בצורה זהירה יותר כדי להשאיר אותה בסביבה.

"מתי הפכת להיות כזה שמוק סקסיסטי?" היא הצרה את עיניה.

"בערך מתי שנולדתי. זה נקרא להיות בחור."

הורדתי את עצמי לרמת המוניטין שלי, משהו שידעתי שהיא תיעבה. אחרי הכול, היא הייתה ההזויה שלא הסכימה לדבר. היא ידעה שבין הסטיגמה והאדם הייתה תהום פעורה, ובמעמקים שלה, נמצאת האמת.

"אל תיטני לי קרדיט שלא מגיע לי. אני עובד במשרה מלאה כשביל הזין שלי ומקבל הוראות ישירות ממנו," התבדחתי בניסיון לגרום לאווירה להיות קלילה יותר.

היא פלטה צחוק סרקסטי, הנידה בראשה, הניפה את רגליה לצד המיטה וקמה כדי לעשות את דרכה לדלת.

"שיחה טובה, נייט."

היי. חכי. רגע. לעזאזל. מה?

לא הייתה לה זכות לדחות אותי אלפיים פעם ואז להתעצבן כשניסיתי להמשיך הלאה. או להעמיד פנים שאני ממשיך, אם כבר.

אחזתי בפרק כף ידה וסובבתי אותה אליי. "באת לפה כדי לזרוק עליי את החרא הזה?"

קולי נשמע כועס, וזה גרם לי לרתוח עליה. ניסיתי כל כך לרצות כל דרישה שהייתה לה. כשהיא רצתה נשיקות, היא קיבלה אותן. כשהיא רצתה חברות, היא קיבלה גם את זה. מה עם מה שאני רציתי ממנה? מה שאני הייתי זקוק לו?

"כי אין לי על מה להתנצל. אם את פה כדי לריב איתי, חכי עד שאסיים עם המסיבה. אטפס לחדר שלך ונוכל לדבר על הדברים. אה, רגע, נכון מאוד. את לא מדברת."

"שתוק, אידיוט. שתוק לפני שתהרוס שמונה-עשרה שנים של חברות כלילה אחד של שכרות."

עינינה רשפו מזעם, והיא נייערה את המגע שלי מזרועה. "למה לחכות?" היא סימנה. "כדי שתוכל לדחוס בחורה אחרת בין לבין?" ידיה זזו במהירות. לונה עדיין העדיפה לא לדבר בכלל, אפילו בשפת הסימנים, אז היה ברור שהיא עצבנית מאוד.

"שתיים." קרצתי לעברה, וידעתי שאתחרט על כל מילה שתצא לי מהפה, אבל משום-מה, לא הצלחתי לעצור את עצמי. "אני מעולה בריבוי משימות, וזה משהו שהיית יודעת, אם לא היית כזו פחדנית מזדיינת כשמדובר בנו."

זו הייתה הבירה שדיברה, לא אני. אבל בואו נהיה כנים – הבירה לא טעתה. אני הייתי בעד הבירה עד הסוף המר. לבירה היו יותר ביצים ממני.

שמעתי את הסטירה עוד לפני שהרגשתי אותה. זו הייתה הפעם הראשונה שבחורה סטרה לי בחיים. עד לרגע זה, לא הייתי שחקן, אלא המאמן המזדיין. צייתי לכל חוקי המשחק. מעולם לא השליתי אף אחת. חוץ מגנואיי, שפשוט סירבה להשלים עם התנאים שלי. בנות הבינו לרוב, אפילו אם הן שנאו את האותיות הקטנות בחוזה בינינו.

לונה צעדה צעד לאחור, והניחה את ידה על פיה. המבט שלי היה נעול על הקיר מאחוריה. לא שפשפתי אפילו את הלחי. הרגש שזה עורר בי, לא הפגנתי אותו. כפי שאמרתי – המסכה שלי הייתה עשויה מזהב טהור. שום דבר לא חלחל פנימה. שום דבר לא זלג החוצה.

הייתי שיכור, מפוחד לגמרי מהמצב של אימא. להרוס עוד משהו בחיי לא עמד לשנות דבר. נאנחתי בתיאטרליות.

"אור-ירה, בייבי, כבר עברנו את זה. בפעם הבאה תכווני לכיצים. שחקני פוטבול טובים בלחטוף מכות. בקושי הרגשתי את זה בכלל," אמרתי.

היא הרימה את ידה בהתנצלות, הורידה את הראש ועצמה עיניים בחוזקה. לונה הייתה מסוג הבחורות שמעולם לא פגעו בנפש חיה –

המטפלת, האוהבת והאכפתית בחבורה. ווהן ודריה חשבו שהיא מתוקה עד גועל, אבל אני העדפתי את המתיקות שלה על הלכבות השחורים שלהם בכל יום בשנה.

"תשכחי מזה." לקחתי את ידה ונישקתי את פרקי אצבעותיה. הייתי טיפש כשהיה מדובר בלונה רקסרות' – לא מסוגל לכעוס עליה, אפילו כשהגיע לה.

האימה של מה שהיא עשתה המשיכה להופיע על פניה כשהיא צעדה עוד צעד לאחור, והשוקיים שלה פגעו במיטה. היא לא פחדה ממני, קלטתי. היא פחדה שהיא תעשה את זה שוב. "למה את פה, לונה?" שאלתי בעדינות.

היא בלעה רוק והפנתה את מבטה לחלון. הבית של משפחת ספנסר היה טירה חשוכה, נכס עצום שנראה עתיק ובלט בשכונה המטופחת כמו יבלת. תהיתי אם לונה רצתה לקפוץ החוצה מהחלון, כמו שהיא קפצה מול הרכב ההוא לפני כל השנים ההן. וגם תהיתי אם זה באמת היה בטעות שהיא דיוושה ישר לתוך הרכב. במשך כל שנות החברות שלנו, לא ידעתי מה היא חושבת תשעים אחוז מהזמן.

"באתי לפה כדי לדבר איתך על המכללה. אני מוכנה לקבל החלטה."

הנהנתי, ונשענתי על הקיר בזרועות משולבות. אין סיכוי שהיא תעזוב, לא משנה מה אבא שלה רצה. היא אפילו לא יצאה מהשכונה כדי לישון אצל מישהו בלי המשפחה שלה. זה היה חולני שאהבתי אותה מפוחדת? מוגנת? סגורה? כי זה אומר שיהיה לי יותר ממנה, ופחות תחרות.

כן, בן זונה. זה שגוי בכל רמה אפשרית, קול בתוכי אישר.

ועדיין, זה לא היה פחות נכון. חשבתי שטרנט היה מטורף על שהציע בכלל מכללה מחוץ למדינה, שלא נדבר על לדחוף לה את זה לגרון שבוע לפני שהיא הייתה צריכה להחליט.

"אז?" היא שאלה. "מה אתה חושב?"

"אוניברסיטת לוס אנג'לס אונליין."

באמת דיברנו על מכללות עכשיו? החרא שלנו היה מזויף יותר מהשדיים של מלצרית בהוטריס.

"יש להם תוכנית טובה לכתיבה יצירתית", המשכתי. "וגם, לא תצטרכי לעזוב, כך שתהיי פה עם רייסר, אדי, ואבא שלך."
ואיתי.

היא הנהנה, הסתובבה לעבר החלון, הניחה את קצות אצבעותיה על השמשה, ובהתה החוצה. היא כרגע סטרה לי, לאחר שהאשימה אותי שאני זונה ממין זכר. אבל האמת היא, שהייתי צריך הרבה יותר מפירור של קנאה כדי לגרום לי להמשיך. נדחיתי יותר מדי פעמים, והייתי צריך שהיא תזרוק לי עצם עם קצת בשר לפני שארגיע אותה, שכן אני עדיין אותו בן זונה עלוב שאהב אותה מהיום הראשון. הלוואי שלא הייתי, אבל הייתי שלה, אם זה מצא חן בעיניי ואם לא. ואלוהים יודע שזה לא מצא חן בעיניי יותר. כבר תקופה.

"אתה שיכור", היא האשימה.

המוח שלי היה אולי עשוי מוויסקי, אבל הזין שלי, לכל דבר ועניין, היה פיכה כמו כומר והעריץ את האופי התוסס של חברתי הטובה ביותר. "בסדר, לונה הקדושה," זרקתי את הכינוי שדריה המציאה עליה בפניה.

"אולי יש לך אונה קדמית לא מפותחת. ובגלל זה אתה לוקח כל כך הרבה סיכונים."

היא ברברה. היא בקושי דיברה בדרך כלל, בטח שלא על אונות ושטויות כאלה, לעזאזל.

"תודה על ההערכה הרפואית, אבל לא נראה לי שיש בי משהו אחד לא מפותח. ברור שאת מעדיפה לסטור לי מאשר לגלות, נכון? כל דבר חוץ מלהרשות לעצמך להרגיש."

החיוך הנחמד שלי היה עדיין מרוח על פניי כשצעדתי לדלת. לא עצרתי בדלת כמו שרציתי. הכירה, או הג'וינט או מה שזה היה, לעזאזל, השתלט עליי ואמר לי שמגיע ללונה לטעום קצת מהדייסה שלה. ירדתי למטה חזרה למסיבה, והלחי שלי עדיין שרפה מהסטירה שלה. כואב אחריי, הלב שלי התחנן. אני זקוק לך. אימא מרגישה נורא. אני לא יודע כמה זמן עוד נשאר לה. אני זקוק לך. הבטתי לאחור. לונה לא הייתה שם.

אחזתי בתחת של אראבלה ברגע שהגעתי למטבח, ומשכתי אותה אליי. הצמדתי את המפשעה שלי לשלה. עמד לי כמו טיל, בעיקר כי לונה נגעה בי, אבל כשחייכתי מטה על אראבלה, הבנתי שהלילה, היא תעשה זאת.

"מישהו מוכן לסיבוב שני, " היא המהמה.

התכופתי לנשיקה, והפגנתי חיבה בציבור בפעם הראשונה מאז... אי פעם. לא נישקתי בנות בפומבי. זה היה אחד מהדברים הרבים שלא עשיתי בפומבי כדי להתחשב בבחורה שלא הצליחה לגרום לעצמה להגיד לי איך היא הרגישה כלפיי.

והן והאנטר צדקו. הייתי אחוז דיבוק, ולא היה משנה שגדלתי איתה. הייתי חייב להשלים עם העובדה שיש סיכוי שלונה ואני לא נהיה יחד.

עצמתי עיניים, ואראבלה עשתה את שאר העבודה. הנשיקה בפה פתוח שלנו נבלעה ברעש של חברותיה הצווחות, המוזיקה מחרישת האוזניים, ונעלי הספורט החורקות של לונה כשהיא נדחפה בין האנשים בדרכה אל הדלת.

זיהיתי את הרעש של הבריחה שלה ממני כאילו שזו הייתה שפת האם שלי.

ונשבעתי, באותו לילה, להפסיק לרדוף אחריה.

לונה

מטומטמת, מטומטמת, מטומטמת.

הכיתי במצחי כשיצאתי בריצה מביתו של ווהן, מובכת כל כך שרציתי להקיא.

זה לא היה אמור לקרות ככה.

הייתי אמורה לאזור את האומץ ללכת לשם ולהגיד לו שאני רוצה

להישאר בקליפורניה. כדי שאוכל להיות קרובה. קרובה אליו. ולרוזי. ולכל מי שאהבתי.

חיכיתי לו שיעלה את הנושא כל הקיץ, אך בכל פעם שדיברנו על תוכניות המכללה שלי, נייט לא הפסיק לפהק את דרכו לעוד שאלת מה-אוכלים. הייתה תחושה של זלזול בהתנהגות שלו שעצבנה אותי. כאילו ששאלתי אותו אם הוא חושב שכדאי לי להיות בוקרת חלל או וטרינרית של חדי-קרן – כאילו שהאופציה שאלך ללמוד במכללה במקום אחר הייתה מופרכת כל כך, שלחשוב על זה היה מגוחך.

הוא מעולם לא אמר שום דבר עלינו. אולי אנחנו כבר לא היינו קיימים יותר. אולי הוא סוף-סוף ויתר על הרעיון של אנחנו, ולא היה לי את מי להאשים חוץ מאת עצמי. אני עשיתי את זה. אני הרחקתי אותו. מה שהכי הרג אותי, זה שעמוק בפנים, ידעתי שהוא צודק. לא עשיתי שום דבר בכוחות עצמי לכל אורך הזמן שלי על הכוכב הזה. הייתי פחדנית, תלותית, ומבולבלת לגמרי בכל פעם שהוא או הוריי לא היו בסביבה. הצלחתי לעבור את החיים בלי חברים – ללא קשרים אנושיים חוץ ממנו והמשפחות שלנו, ומינימום קשר עם העולם. הייתי, אפשר לתאר זאת כך, ילדת בועה מהוללת. נייט היה ידיד, אך הוא יכול היה גם להיות הבייביסיטר שלי. לכן אף שכעסתי עליו – על הזיונים החד-פעמיים, על שהתייחס אליי כמובן מאליו, על שצדק לגבי חוסר הביטחון העצמי שלי – לא יכולתי לנטור לו על הצורה שבה הוא נפנף אותי.

רציתי להוכיח לו שהוא טועה. ללכת ללמוד בכון, רק כדי להוכיח נקודה.

גם ככה התחלנו להתרחק זה מזה, הלכנו בכיוונים שונים לגמרי. הוא צמח לגובה, בשיא פריחתו, בזמן שאני פיתחתי שורשים עמוקים יותר, עיגנתי את עצמי בשלשלות למקום.

חוץ מזה, מה היה הטעם בלהישאר? גם ככה לא נהיה יחד בחיים. הוא היה תמיד מוקף בנות. בנות שהיו נחמדות יותר ממני. שדיברו מילים אמיתיות. לחלק מהן היו אפילו קולות מדהימים. בנות שהתאפרו ולבשו בגדים אופנתיים ועשו פן בשיער המבריק שלהן.

בנות שעשו סקס עם בנים וידעו כיצד להשתמש בגוף שלהן כדי לפתות אותו.

בנות כמו אראבלה.

הבנות ההן תמיד יהיו שם, יקיפו אותן, יתחרו על תשומת ליבו. לא יכולתי לדמיין את עצמי איתן מבלי להיאכל חיה על ידי המחשבה שלבנות שהתחרו בי היה הרבה יותר מה להציע. הבעיה הייתה, שלא להיות איתן כמעט לא שינה שום דבר. קנאה עדיין כרכה את טפריה הירוקים סביב גרוני ולחצה בכל פעם שהיה לי מקום בשורה הראשונה כדי לראות עד כמה מקסים הוא היה לאחרות.

ההוכחה לכך הייתה, שסטרתי לו אחרי שראיתי אותו עם אראבלה. בושה ומבוכה הציפו את לחיי בחום. מיהרתי דרך החצר הקדמית של משפחת ספנסר, ודילגתי מעל אנשים שהתמזמוזו על הדשא השופע. הסבתי את ראשי לאחור כדי לראות אם נייט רודף אחריי, ונתקלתי בבית חזה קשה. מעדתי לאחור, ואז הרמתי את עיניי, וכמובן, זה היה ווהן, עם חבית חדשה של בירה על כתפו, והחולצה השחורה המלוכלכת שלו עלתה כדי לחשוף את שרירי הבטן התחתונים שלו וקווי ה-V המהוללים שהיו מוכתמים בסימנים של נשיקות עם אודם אדום.

תסמכי על המזל שלך, לונה.

ווהן הזיז את החבית לכתף השנייה שלו ודחף אותי קלות לעבר הדלת. שפתיו, שתמיד היו סגורות בזעף מסתייג, התעקלו בחיוך מקניט. "לאן את ממחרת, רקסרות'?" הוא חיכה לתגובה שלי.

ווהן ידע שפת סימנים ויכול היה לקרוא את שפתיי וידיי בקלות. כל הילדים של החברים של ההורים שלי למדו כדי שיוכלו לתקשר איתי. לאור העובדה שהוא דאג להדגיש שלא ממש אכפת לו מאנשים באופן כללי, הופתעתי שווהן עשה את המאמץ. מצד שני, זה לא ממש היה מאמץ מבחינתו. יום אחד, אימא שלו נתנה לו ספר על שפת הסימנים. סוף שבוע לאחר מכן, הוא דיבר באופן שוטף.

הוא הביט מאחוריי. באופן אינסטינקטיבי עקבתי אחר מבטו. דרך דלת הזכוכית למטבח, נייט בהה בשנינו, עם בירה ביד, וזרועו על כתפה של אראבלה. היא נישקה את צווארו, והעבירה את ידה במורד

החגורה שלו לתוך ה... החזרתי את מבטי במהירות לווהן, ועצמתי עיניים בחזקה.

"אה, בגלל זה את ממהרת," ווהן סיים בקולו הארסי המוכר. רציתי להקיא. צעדתי צעד הצידה, בניסיון לעקוף אותו, אך הוא אחז בכתפי וצקצק בקול אפל.

"עכשיו כשנייט לא פה כדי להציל את הנסיכה שלו, בואי ננהל שיחה קטנה."

הוא הוביל אותי כמו חיה לכודה, עם ידו על העורף שלי – טרף לכוד שנגרר דרך הסוואנה – עד שהיינו בחצר המרוצפת. הוא הנחית אותי על ספסל אבן מעוגל שהיה ממוקם בתוך פינה חשוכה בין החומות הגבוהות של אחוזתו, צפון בין שיחי שושנים שנגזמו בזהירות.

למשפחת ספנסר לא הייתה בריכה באחוזה. במקום זה, הם טיפחו גנים מורכבים שהיו גורמים לגני ורסאי להחוויר בהשוואה. אך הדבר הכי מדהים באחוזת משפחת ספנסר, היה פיסת הרשא הירוקה האלוהית עם הגזיבו הלבן, המוקף בעצי דובדבן שהגנן שלהם התייחס אליהם בעדינות היסטורית.

ווהן כרע מולי, כמו שאב היה עושה, לא ידד. אך הוא מעולם לא היה אף אחד מהדברים האלה בשבילי. הוא היה בן דודו של נייט וחברו הטוב ביותר. החיבה שלו אליי – או חוסר השנאה היוקדת, יותר נכון – נבעה מההיכרות והסולידריות שלו עם נייט. לא היינו קרובים כמו שאנשים חשבו שאנחנו. ידעתי למי הוא היה נאמן. היה לו אכפת ממני, אבל הוא יקרע אותי לגזרים אם אפגע בנייט, והוא ישליך את מה שישאר ממני כמו פגר בכביש.

"לא בחרת עדיין מכללה," הוא ציין.

בהיתי בו, וחיכיתי למשפט המחץ. הרגשתי כמו ילדה בעונש תחת מבטו הביקורתי. בדרך כלל בילינו יחד כשנייט היה איתנו, ואז ווהן הרגיע קצת את ה"ווהניות" שלו. עכשיו היינו לבד, והוא היה חופשי לשחרר את השדים שארבו מאחורי העיניים הכחולות שלו.

"את מחכה להזמנה מיוחדת ממלכת אנגליה?" הוא שאל בנימה האריסטוקרטית האדישה שלו.

בחשאי, ורק לעצמי, יכולתי להודות שוהן הפחיד אותי. הוא נראה כחסר יכולת להרגיש רגשות בסיסיים רבים כל כך. מעולם לא ראיתי אותו בוכה, אף שאני מכירה אותו מאז שהוא נולד. מעולם לא ראיתי אותו צוחק – מכל הלב, ובלי שליטה. הוא מעולם לא התאהב, והוא מעולם לא דיבר על, או אל, בנות. הוא היה בדרכים רבות כמו אשת לוט. פסל קשה, עשוי ממלח ואבן, שעומד על צוק, חסר רגש וגאה לאחר שצפה בהתלהבות כשסדום – או 'טודוס סנטוס' – נשרפה בידי החוטאים שלה.

לא יכולתי לענות לשאלתו של ווהן מבלי להיראות כמו משוגעת מוחלטת ועלובה.

חיכיתי שנייט יגיד לי להישאר.

חיכיתי שהוא יבין שאני יכולה לעשות את זה.

אני יכולה לעבור.

אני יכולה לעזוב אותו.

אני יכולה, אני יכולה, אני צריכה.

לא סימנתי כלום עם הידיים, והרמתי מוך דמיוני מהחולצה שלי. ווהן העביר את משקלו לבהונותיו, ונשען קדימה. הוא אחז בסנטר שלי בידו החופשית, והטה את ראשי כך שעיינינו נפגשו. האישונים שלו כמו ניקבו את שלי, וחדרו דרכם כדי לנבור בתוך היער האפל במוחי, הפכו כל אבן וכתרו כל עץ בחיפוש אחר הסודות והאמיתות שלי. רציתי למצמץ, אבל לא רציתי להתקפל מפחד מולו כמו כל שאר האנשים. אז הידקתי את הלסת, ובהיתי בו, מבלי למצמץ.

"מה המשחק שלך, לונה רקסרות?" הוא לחש.

בלעתי, וקימרתי גבה.

"זה הכוח? השליטה? מה עושה לך את זה?" חיוך קר ומת התפשט על שפתיו הוורודות. "את אף פעם לא תהיי איתו. אין לך את האומץ."

משהו עמוק בתוכי צרח על ווהן לשתוק. אבל לא יכולתי להתכחש לאמת במילותיו. לא היו לי שום תוכניות להיות עם נייט. לא כשהוא היה עם כל אחת אחרת. ווהן אחז כעת בלסת שלי, מבלי להיות עדין,

אך גם רחוק מלהכאיב לי. הוא נגע בי בצורה קלינית. כמו שרופא היה עושה.

"לעברי לצפון קרולינה ותתרחקי מפה. לכי לבון, לונה, הוא אמר. "תסיימי את מופע האימים האינסופי של לונה רקסרות' ונייט קול. החתול עייף, והעכבר נגוע. זה סיפור אהבה אגדי עם הרבה פיתולים דפוקים בעלילה שהסתיים כפרודיה. אני יודע שההנחה הכללית היא שאני חסר לב. אולי זה נכון. אבל המוח שלי מתפקד לחלוטין, ואני יכול לראות בדיוק לאן הדבר הזה הולך. תצילי את מה שנותר מחוויית התיכון של נייט. הוא בכיתה י"ב עכשיו. לכי למקום שבו לא תחברני על המאמצים שלו בכל פעם שהוא יראה סימנים שהוא מתגבר עלייך. תני לו להתקדם הלאה בחיים שלו. ואת? תגלי מי את. תחיי. תשחררי את עצמך מהשלשלות של ההורים שלך ושלו. הגיע הזמן, רקסרות'." "אבל אני –"

הוא אחז בידדי, הצמיד את האגרופים שלי לבית החזה שלו, והניח את אצבעותיו הארוכות והחיוורות מעליהם. בית החזה שלו היה חם. אני לא יודעת למה זה הפתיע אותי. הוא נראה קר כמו קבר. תמיד חשבתי עליו כיצור בעל דם קר. קרוקודיל אלים ואכזרי.

"תפסיקי," הוא לחש. "את טובה, לונה. כל אחד יכול לראות את זה ממרחק של קילומטרים. את מתנדבת בבתי מחסה. את דואגת לקרובים שלך. את תמיד עומדת לצד אנשים. אני מוכן להתערב שאם האימא המחורבנת שלך תופיע, תהיי מוכנה לתת גם לה הזדמנות." אני נרתעת כשהוא מדבר על ואל.

"הוא מרחם עלייך." הוא נתן למילה להתגלגל על הרצפה. היא התפוצצה בינינו כמו פצצת עשן, והבנתי שאני משתעלת. "ובאותה מידה, את אמורה להראות לו רחמים."

לא יכולתי להאמין למה שווהן ביקש ממני לעשות. אלא שיכולתי. פחדתי שאם אוריד את המגננות שלי ובאמת אתן לנייט להיכנס, הוא ינצל אותי ויזרוק אותי, ולא אוכל לברוח ממנו, כי הוא היה בכל מקום. גדלנו יחד וההורים שלנו היו החברים הכי טובים. המשפחות שלנו היו משולבות יחד כמו צמה צרפתית, ללא התחלה, אמצע או סוף.

ואם אישאר, זה יהיה עוד מאותו הדבר: אנחנו חגים זה סביב זו. תמיד באותו יקום, ומעולם לא על אותו כוכב.

וזהו הבחין בשינוי בהבעתי, וחיוך ערמומי עלה על פניו. למכללת בון הייתה תוכנית טובה לכתיבה יצירתית. הוא ידע שזו הייתה התשוקה שלי ודפק את המסמר האחרון באותו ארון מתים.

"אומנים תמיד יהיו לא מרוצים. מהחיים. מאהבה. מהיצירות שלהם. את אהבת להתענות, נכון, לונה הקטנה? לעצבות יש טעם לוואי מרמתוק. זה גורם לנו להמשיך הלאה." הוא הדליק את הג'וינט שלו. "להיות אומן זו עבודה נוראית. את בהיריון עם העבודה שלך, ובסופו של דבר את צריכה למסור אותה. שנה שלמה של משיכות מכחול זהירות, רק כדי שמישהו אחר יקנה את הציור. את יכולה להיות אומללה בכל מקום, לונה. אבל נייט? נייט יכול להיות מאושר. ממש. פה. לעזאזל."

מצד אחד, פחדתי פחד מוות. מה אם הייתי כמו ילד הבועה מיוסטון? הוא יצא מהבועה שלו כדי שאימא שלו תיגע בו בפעם הראשונה, ומת שניות לאחר מכן. מה אם לא אצליח לשרוד מחוץ לבועה שלי?

מצד שני, רציתי חופש. להחליט את ההחלטות שלי בעצמי. אפילו אם רק כדי להראות לנייט שלא הייתי תפאורה קבועה בחייו, כמו איזה רהיט. וכדי לסתום את הפה לווהן ספנסר היהיר והנורא.

אף שהוא צדק. הדרך היחידה להיות ראוייה לנייט הייתה להתגבר על הצורך שלי בו.

"תגאלי את עצמך מהייסורים שלך." וזהו הזדקף. בגדיו היו מלאי חורים כמעט כמו ליבו. "כי הוא בחיים לא יעשה את זה."

באותו לילה, נייט לא בא כדי לחבק אותי.

כדי להגן עליי.

כדי להציל אותי.

הירח זרח, והציץ עליי חזרה, שאל למה?

הסתובבתי, והפנתי את הגב אליו, התעלמתי מהשאלה

הפולשנית שלו.

השמש תזרח מחר, הזכרתי לעצמי. היא חייבת.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן